

Rolnummers 5166, 5170, 5171, 5174, 5176 en 5177
Arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012

A R R E S T

In zake : de beroepen tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), ingesteld door Cécile Mayembe Kafutshi en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 juni 2011 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 28 juni 2011, heeft Cécile Mayembe Kafutshi, wonende te 1090 Brussel, Rechtschapeheidsstraat 1A, beroep tot gehele of gedeeltelijke (paragraaf 1, vijfde lid) vernietiging ingesteld van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2010, derde editie.

b. Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 29 juni 2011 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 30 juni 2011, hebben Sammy Mukuna Bambili, wonende te 9600 Ronse, Kruisstraat 36/201, en Mako Hassan Mousse, wonende te 1080 Brussel, Kinemastraat 1/A, beroep tot gehele of gedeeltelijke (paragraaf 1, vierde en vijfde lid, en paragraaf 3, eerste lid, 3°) vernietiging ingesteld van voormeld artikel 9ter.

c. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 30 juni 2011 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 1 juli 2011, hebben de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen », met maatschappelijke zetel te 1030 Brussel, Gaucheretstraat 164, de vzw « Association pour le droit des Etrangers », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Kogelstraat 22, de vzw « Coördination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et les Etrangers », met maatschappelijke zetel te 1050 Brussel, Visvijverstraat 80-82, en de vzw « Ligue des Droits de l'Homme », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Kogelstraat 22, beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010, in zoverre die bepaling een artikel 9ter, § 2 en § 3, eerste lid, 2° en 3°, invoegt in voormelde wet van 15 december 1980.

d. Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 30 juni 2011 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 1 juli 2011, hebben Patricia Deya Dimbu, wonende te 1130 Rixensart, rue du Plagniau 1, en Diogo Barry, wonende te 1020 Brussel, Meyers-Hennastraat 4, beroep tot gehele of gedeeltelijke (paragraaf 1, vierde en vijfde lid, en paragraaf 3, eerste lid, 3°, of paragraaf 1, vijfde lid) vernietiging ingesteld van voormeld artikel 9ter.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5166, 5170, 5171, 5174, 5176 en 5177 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- Kujtim Gashi, die keuze van woonplaats doet te 1000 Brussel, Florencestraat 13;
- de Ministerraad in elke van de zaken.

De verzoekende partijen hebben memories van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook memories van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 8 mei 2012 :

- zijn verschenen :

. Mr. B. Fonteyn en Mr. R. Fonteyn, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5166;

. Mr. R. Fonteyn en Mr. A.-S. Verriest *loco* Mr. R.-M. Sukennik, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5170;

. Mr. R. Fonteyn en Mr. A.-S. Verriest *loco* Mr. J. Wolsey, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5171;

. Mr. D. Vanheule, advocaat bij de balie te Gent, voor de verzoekende partijen in de zaak nr. 5174;

. Mr. R. Fonteyn en Mr. A.-S. Verriest *loco* Mr. C. Ghymers, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5176;

. Mr. R. Fonteyn en Mr. A.-S. Verriest *loco* Mr. A. Philippe, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij in de zaak nr. 5177;

. Mr. R. Fonteyn en Mr. A.-S. Verriest *loco* Mr. F. Vancrombreucq, advocaten bij de balie te Brussel, voor de tussenkomenende partij K. Gashi;

. Mr. L. Godeaux *loco* Mr. E. Derriks, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad, in de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, 5176 en 5177;

. Mr. C. Decordier, advocaat bij de balie te Gent, voor de Ministerraad, in de zaak nr. 5174.

- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en A. Alen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen en van de tussenkomende partij in de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, 5176 en 5177

A.1.1. De verzoekende partij in de zaak nr. 5166 is in 2005 in België aangekomen en verblijft er sindsdien zonder onderbreking. Haar tweelingdochters, die op 27 mei 2000 in Kinshasa werden geboren, gaan er allebei naar school. Op 23 oktober 2008 wordt de aanvraag van de verzoekende partij voor een verblijfsvergunning om medische redenen ontvankelijk verklaard en wordt aan haar een attest van immatriculatie uitgereikt. De verzoekende partij beweert te lijden aan een ischialgie ten gevolge van een hernia, zoals bevestigd door geneeskundige getuigschriften die uitgaan van een specialist in de orthopedie, traumatologie en chirurgie van de wervelkolom. Die getuigschriften onderstrepen dat in het land van herkomst geen behandeling mogelijk is, en dat reizen onmogelijk blijkt.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vergunning die haar op 19 november 2010 wordt geweigerd.

Op 16 december 2010 stelt ze tegen die beslissing beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 18 april 2011 wordt aan de verzoekende partij kennisgegeven van de weigering van een verblijfsvergunning om medische redenen, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De weigering steunt op het advies van de geneesheer die werd aangewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een oor-, neus- en keelarts. Het advies is verstrekt zonder dat de verzoekende partij medisch werd onderzocht, en steunt op de stukken van het dossier.

Volgens het advies in kwestie lijdt de verzoekende partij aan een chronische osteo-articulaire aandoening die een orthopedische nabehandeling vereist, in combinatie met kinesitherapie en pijnstillende medicatie, die in de Democratische Republiek Congo kan worden verzekerd.

Op 12 mei 2011 stelt de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tot vernietiging en schorsing van de op 18 april 2011 ter kennis gebrachte beslissingen.

A.1.2. De verzoekende partij in de zaak nr. 5170, van Congolese nationaliteit, is op 15 juni 1999 in België aangekomen en heeft er een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van de status van politiek vluchteling.

Op 21 februari 2002 verwerpt de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die aanvraag, beslissing waartegen beroep wordt ingesteld bij de Raad van State, die het beroep verwerpt.

Op 10 maart 2011 dient de verzoekende partij, na verschillende vruchteloze aanvragen voor een verblijfsvergunning te hebben ingediend, een aanvraag in voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waarbij zij beweert te lijden aan een chronische pancreatitis, waardoor zij regelmatig dringend moet worden opgenomen, en er een ziekenhuis in de buurt moet zijn.

Op 14 april 2011 wordt aan de verzoekende partij kennisgegeven van een beslissing waarbij zijn aanvraag onontvankelijk wordt verklaard om reden dat het verstrekte medisch getuigschrift niet overeenstemt met het vereiste model.

A.1.3. De verzoekende partij in de zaak nr. 5171, van Djiboutiaanse nationaliteit, is op 11 november 2001 in België aangekomen en dient de daaropvolgende dag een asielaanvraag in, die op 20 februari 2002 wordt afgewezen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die beslissing wordt betwist voor de Raad van State, zonder resultaat.

Op 19 juli 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfsvergunning op grond van het vroegere artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980, waarbij zij zich beroept, ter ondersteuning van haar aanvraag, op een hartfalen en op de situatie in haar land van herkomst.

Op 9 november 2009 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, waarbij zij haar duurzame lokale verankering in België aanvoert, alsook haar geloofwaardige

pogingen om een wettig verblijf te verkrijgen. Op 21 december 2010 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk, en beveelt de verzoekende partij het grondgebied te verlaten.

Op 1 maart 2011 betwist die laatste de wettigheid van de beslissingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep is hangende.

Op 1 maart 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfsvergunning met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, om reden dat zij aan lymfklierkanker lijdt, wat haar thans verhindert een menswaardig leven te leiden.

Op 29 maart 2011 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk om reden dat het standaard medisch getuigschrift niet werd overgelegd, hetgeen de verzoekende partij betwist.

Op 12 mei 2011 stelt die laatste beroep in tegen de beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 19 april 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfsvergunning, met toepassing van artikel 9ter, en legt daartoe een nieuw standaard medisch getuigschrift over. Tien dagen later verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk om reden dat het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter. Op 9 juni 2011 wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep ingesteld tegen die beslissing.

A.1.4. De verzoekende partij in de zaak nr. 5176, van Congolese nationaliteit, dient op 5 april 2011 een aanvraag in voor een verblijfsvergunning om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Zij kwam op 2 december 2009 in België aan en was pas zeventien toen zij een asielaanvraag indiende. Rekening houdend met het feit dat zij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was, werd voor haar een voogd aangewezen door de dienst Voogdij van het ministerie van Justitie.

Zij voert aan dat zij op 8 juli 2006, toen zij in Kinshasa bij haar familie woonde, het slachtoffer werd van een verkrachting door een militair, waardoor zij zwanger raakte. Na de geboorte van haar kind, op 10 maart 2007, zou zij het slachtoffer zijn geweest van belaging door de vader van haar kind, en van geweld. Zij zou het slachtoffer zijn geweest van een verkeersongeval toen zij trachtte met haar kind te ontsnappen aan de gewelddaden van de militair in kwestie. Het ongeval zou een ziekenhuisopname hebben vereist in Congo, van 11 november 2007 tot 18 juli 2008.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2001 een eerste beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, beslissing die werd aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep is thans hangende, zodat de verzoekster zich nog steeds in de asielprocedure bevindt.

De verzoekster zou sinds haar aankomst in België medisch worden gevolgd. Zo moest zij in maart 2010 worden geopereerd aan het scheenbeen en aan de linkerheup, als gevolg van haar verkeersongeval in Congo. Men zou in België eveneens de diagnose van hepatitis C hebben gesteld, en de verzoekende partij zou eveneens door een psycholoog worden gevolgd gelet op haar jonge leeftijd, haar kwetsbaarheid en haar bijzonder traumatiserende ervaringen in Congo. Rekening houdend met die drie elementen zou het volgens de verzoekende partij vaststaan dat haar situatie een medische en medicamenteuze behandeling vereist die in Congo niet kan worden verkregen.

Op 27 mei 2011 wordt de aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen onontvankelijk verklaard om reden dat de verzoekende partij haar identiteit niet zou aantonen. Op 16 juni 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in waarbij zij aantoonde dat zij asielzoekster is en, in die hoedanigheid, vrijgesteld is van de verplichting om haar identiteit aan te tonen.

A.1.5. De verzoekende partij in de zaak nr. 5177, ten slotte, verzoekt thans om een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, om reden dat zij aidspatiënte is.

Na een eerste aanvraag zonder resultaat, werd de tweede aanvraag van de verzoekende partij onvankelijk verklaard bij een beslissing van 23 november 2010. Zij wacht momenteel het onderzoek ten gronde van die aanvraag af.

A.1.6. Op 10 augustus 2011 stelt Kujtim Gashi, van Kosovaarse nationaliteit, een vordering in tot tussenkomst, op grond van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, vordering die strekt tot de volledige of gedeeltelijke vernietiging van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I).

Wat de uiteenzetting van de feiten betreft, preciseert de verzoeker dat hij in 2008 Kosovo is ontvlucht om naar België te komen en dat hij aan posttraumatische stress lijdt ingevolge de oorlog die er plaatsvond.

Op 12 mei 2009 dient hij een aanvraag in voor een verblijfsvergunning om medische redenen, waarbij hij medische getuigschriften voegt. Een van de geneesheren verzekert dat hij hem heel regelmatig medisch volgt, en verklaart dat de verzoeker aan een ernstig angst- en depressiesyndroom lijdt, alsook aan duizelingen en angsten die hem verhinderen het vliegtuig te nemen.

Op 29 juni 2011 wordt de verzoeker gecontroleerd naar aanleiding van een wegcontrole. De Dienst Vreemdelingenzaken, die door de lokale politie op de hoogte wordt gebracht van de controle, stelt de door hem gemachtigde geneesheer voor zich uit te spreken over de medische gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Op basis van het verslag van de aldus gemachtigde geneesheer, die de betrokkene nooit zou hebben ontmoet, noch *a fortiori* onderzocht, neemt de Dienst Vreemdelingenzaken, op 29 juni 2011, een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning om medische redenen, gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, met een beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vrijheidsberoving daartoe.

Op 30 juni 2011 dient de betrokkene een verzoekschrift in tot invrijheidstelling voor de raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Namen.

Op 4 juli 2011 wordt een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, bij een arrest nr. 64.480 van 5 juli 2011, het beroep verwerpt.

Op 8 juli 2011 wordt een procedure tot schorsing en vernietiging van de beslissingen van 29 juni 2011 ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en op 11 juli van hetzelfde jaar dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfsvergunning om medische redenen. Dezelfde dag beveelt de raadkamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Namen de invrijheidstelling van de verzoeker. De dag erna tekent de Belgische Staat hoger beroep aan tegen die beschikking. Op 26 juli 2011 doet de kamer van inbeschuldigingstelling van Luik de beschikking teniet, en houdt zij de verzoeker ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken. Twee dagen later stelt de verzoeker bij het Hof van Cassatie een voorziening in tegen dat arrest. Op 3 augustus 2011 tekent de verzoeker bij de Raad van State cassatieberoep aan tegen het arrest nr. 74.447 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dezelfde dag wordt de aanvraag voor een verblijfsvergunning die op 7 juli 2011 werd ingediend en op 12 juli 2011 aangevuld, onontvankelijk verklaard omdat geen standaard medisch getuigschrift werd overgelegd.

Op 5 augustus 2011 weigert de verzoeker aan boord te gaan van een vlucht met bestemming Kosovo en wordt hem een vordering tot wederopsluiting verstrekt. Hij wordt overgebracht naar het centrum van Vottem.

Op 7 augustus 2011 verzoekt de betrokkene opnieuw om zijn invrijheidstelling.

A.2. In alle zaken werpt de Ministerraad een exceptie van onontvankelijkheid op wegens ontstentenis van belang van de verzoekende partijen. Hij is van mening dat zij niet concreet aantonen in welk opzicht de bepaling waarvan zij de vernietiging vorderen, hen op zekere, rechtstreekse en persoonlijke wijze zou raken, zoals het Hof vereist.

A.3.1. In hun memories van antwoord benadrukken de verzoekende partijen dat hun aanvragen voor een verblijfsvergunning om medische redenen werden verworpen en dat die beslissingen zijn genomen met toepassing van de bestreden bepaling. Zij zouden bijgevolg rechtstreeks worden geraakt door de inhoud ervan, in zoverre het onderzoek van hun verblijfsaanvragen in het strikte kader van de bestreden bepaling niet toelaat hun de subjectieve rechten die voortvloeien uit de in het middel beoogde bepalingen, te waarborgen. In die mate zou de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen grondig verschillen van die van een vreemdeling of persoon die zich beroept op een algemeen belang dat hij heeft bij de eerbiediging van de wet. De aangewende procedure zou de betrokkenen niet toelaten hun subjectieve rechten als patiënt te laten gelden, en meer bepaald het recht om persoonlijk te worden onderzocht.

A.3.2. Bij brief die op 20 oktober 2011 ter griffie is ingekomen, deelt de verzoekende partij in de zaak nr. 5176 het Hof mee dat zij bij beslissing van de Commissaris-generaal van 20 juli 2011, als vluchteling is erkend. Zij verwijst derhalve naar de inhoud van haar verzoekschrift en laat het aan het Hof over om te oordelen of haar belang om in rechte te treden moet worden gehandhaafd.

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen in de zaak nr. 5174

A.4.1. Het beroep wordt ingesteld door vier verenigingen zonder winstoogmerk : de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen », de vzw « Association pour le droit des Etrangers », de vzw « Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et les Etrangers » en de vzw « Ligue des Droits de l'Homme ». Die verenigingen hebben tot doel op te komen voor de rechtspositie en –bescherming van vreemdelingen, asielzoekers en/of vluchtelingen in België, of voor de bescherming van de individuele rechten en vrijheden van het individu in België. Zij beweren allemaal een bijzonder doel na te streven, dat onderscheiden is van het algemeen belang en van de individuele belangen van hun leden. Zij zijn van mening dat zij doen blijken van een belang om bepalingen aan te vechten die de rechtspositie en de rechtsbescherming van de vreemdelingen in België vóór, tijdens en na de bestuurlijke en rechterlijke verblijfsprocedures, op een negatieve wijze beïnvloeden.

Zij citeren verschillende arresten van het Hof waarbij het in het verleden reeds heeft erkend dat de verzoekende verenigingen een voldoende belang hadden om de vernietiging te vorderen van wettelijke bepalingen die de rechtspositie van vreemdelingen, asielzoekers en vluchtelingen regelen.

A.4.2. In zijn memorie voert de Ministerraad aan dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat Tetty Rooze deel uitmaakt van de raad van bestuur van de eerste verzoekende partij, zodat het beroep dat door die laatste is ingesteld, onontvankelijk zou moeten worden verklaard. Dat zou ook gelden voor verschillende personen die hebben deelgenomen aan de vergadering van de raad van bestuur van de derde verzoekende partij, maar van wie uit de stukken van het dossier niet blijkt dat zij als lid van die raad van bestuur zouden zijn benoemd, zodat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij eveneens onontvankelijk zou moeten worden verklaard.

Wat de eerste verzoekende partij betreft, zou bovendien niet worden aangetoond dat de beslissing tot het instellen van het beroep bij meerderheid van stemmen is genomen. Ten slotte zou het beroep eveneens onontvankelijk *ratione temporis* moeten worden verklaard omdat bij de lezing van de middelen blijkt dat zij gericht zijn tegen wettelijke vereisten die niet zijn ingevoerd bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010.

A.4.3. In hun memorie van antwoord voeren de verzoekende partijen aan, wat de eerste onder hen betreft, dat Tetty Rooze wel lid is van de raad van bestuur en ondervoorzitter van die raad, en dat zij wel degelijk dezelfde persoon is als Tetty De Boer, naam die in het *Belgisch Staatsblad* zou zijn gepubliceerd als lid van de raad van bestuur.

Uit de stukken van het dossier zou eveneens blijken dat de beslissing om voor het Hof in rechte te treden wel bij meerderheid van stemmen is genomen, waarbij de vermelding van het aantal stemmen in het verzoekschrift geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is.

Wat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij betreft, wordt met stukken aangetoond dat de beslissing om voor het Hof een beroep tot vernietiging in te stellen wel degelijk werd genomen in een vergadering waar de meerderheid van de leden van de raad van bestuur aanwezig waren.

A.4.4. In zijn memorie van wederantwoord voert de Ministerraad aan dat, wat Tetty Rooze betreft, de beweringen met geen enkel objectief stuk worden gestaafd. De eerste verzoekende partij zou evenmin bewijzen dat de beslissing om in rechte te treden op regelmatige wijze is genomen, bij meerderheid van de leden van de raad van bestuur. De Ministerraad betwist eveneens de argumenten van de derde verzoekende partij op grond van motieven die identiek zijn aan die welke in zijn memorie zijn uiteengezet.

Ten gronde

Wat de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, 5176 en 5177 betreft

A.5. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5166 en 5170 voeren, ter ondersteuning van hun verzoekschrift, een enig middel aan, dat uit zes grieven bestaat en identiek is aan het eerste middel dat wordt aangevoerd in de zaken nrs. 5171, 5176 en 5177. Dat middel is afgeleid uit de schending, door artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), van de artikelen 10, 11, 22, 23, eerste lid en derde lid, 2°, en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, met de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 2, 3, 5, 7, 9, 10 en 11bis van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, met de artikelen 2, 3 en 8, § 5, van de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde, en met de artikelen 119, 122, 124, 126, § 4 en 141 van de Code van geneeskundige plichtenleer van de Nationale Orde van Geneesheren.

A.6.1. De verzoekende partijen onderstrepen in eerste instantie de onvoorwaardelijke draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Zo zou het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals het fundamentele karakter van artikel 2 hebben bekrachtigd, dat betrekking heeft op een recht zonder hetwelk alle andere rechten en vrijheden geen enkele bestaansreden meer zouden hebben. Die bepaling zou staatsoverheden verbieden handelingen te stellen die het leven van een door het Verdrag beschermde persoon in gevaar zouden brengen.

Betreffende artikel 3 van het Verdrag, zou het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben geoordeeld dat het verbod van een onmenselijke of vernederende behandeling, voor elke lidstaat die een bevel wil uitvoeren om het grondgebied te verlaten, een probleem impliceert ten aanzien van dat artikel 3 indien er ernstige redenen bestaan om te denken dat de betrokkene in het land van bestemming een behandeling zal ondergaan die tegen die tekst indruist.

Er worden verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geciteerd waarbij het zich meer bepaald heeft uitgesproken over de uitzetting van vreemdelingen die in het gastland een medische behandeling waren begonnen. Uit de rechtspraak zou volgen dat de artikelen 2 en 3 van het Verdrag zich ertegen verzetten dat een vreemdeling uit zijn gastland wordt gezet indien hij ernstig ziek is en de gestarte behandeling niet vlot kan worden voortgezet in zijn land van herkomst, of niet toegankelijk is gezien de hoge kostprijs ervan.

A.6.2. De verzoekende partijen zetten vervolgens uiteen dat de medische controle waarin de bestreden bepaling voorziet, binnen het toepassingsgebied van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt valt.

Het verslag waarin die controle resulteert, brengt een publiekrechtelijke rechtsverhouding tot stand op het vlak van de gezondheidszorg en omvat situaties waarin een patiënt zich op initiatief van een derde laat onderzoeken, meer bepaald in het kader van de controlegeneeskunde.

Wat de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde betreft, onderstrepen de verzoekende partijen dat de situatie van de vreemdeling die door de bestreden bepaling wordt beoogd, niet binnen het toepassingsgebied van de genoemde wet valt, maar dat er punten van overeenkomst bestaan met de situaties die die wet in aanmerking neemt. Die punten van overeenkomst zouden impliceren dat de controlemechanismen waarin de bestreden bepaling voorziet, volkomen vergelijkbaar zouden zijn en aan waarborgen en een procedure zouden moeten worden onderworpen die gelijklopen met die van de wet van 13 juni 1999.

Ten slotte vragen de verzoekende partijen dat de Code van geneeskundige plichtenleer, die werd aangenomen door de Nationale Raad van de Orde van geneesheren in 1975, een leeswijzer zou vormen voor de wettelijke bepalingen betreffende de uitoefening van het medische beroep.

A.7.1.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste grief aan dat de bestreden bepaling artikel 23, eerste lid, van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt door toe te staan dat het medisch onderzoek van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokken vreemdeling wordt uitgevoerd zonder een aantal waarborgen die in verschillende onderdelen worden beschreven.

A.7.1.2. In een eerste onderdeel wordt de bestreden bepaling verweten dat zij in geen enkele mogelijkheid voorziet om het medisch advies van de controlearts ter discussie te stellen en het geschil tussen hem en de behandelende geneesheer van de vreemdeling aan een scheidsrechterlijke procedure te onderwerpen.

A.7.1.3. In een tweede onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de rechten van de patiënt, met name het recht op leven, het recht om een menswaardig leven te leiden, het recht om geen onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan, het recht op bescherming van de gezondheid, het recht op geneeskundige bijstand en het recht op eerbiediging van het privéleven, subjectieve rechten van burgerlijke aard zijn waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een administratief rechtscollege, in principe geen kennis vermag te nemen krachtens de artikelen 144 en 145 van de Grondwet. Er is echter in geen enkele specifieke procedure voorzien waarmee de rechtbanken van de rechterlijke orde de eventuele geschillen tussen controleartsen en behandelende geneesheren over de aard en de ernst van de aandoening van een vreemdeling kunnen regelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou niet bevoegd zijn om kennis te nemen van een geschil van medische aard. De verzoekende partijen stellen in dat verband dat de geschillen, in de huidige stand van de praktijk, worden beslecht zonder enige expertise op tegenspraak, aan het einde van korte debatten op een openbare terechtzitting die over het algemeen enkel betrekking hebben op de motivering van de administratieve beslissing die werd gewezen na het advies van de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangewezen geneesheer.

A.7.1.4. In een derde onderdeel wordt aangevoerd dat de situatie van de geneesheer die door de Minister of zijn gemachtigde wordt aangewezen en die van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken problematisch zijn omdat zij uit economisch en zelfs hiërarchisch en procedureel oogpunt afhankelijk zijn van hun opdrachtgever. De in het dossier opgenomen stukken zouden over het algemeen een eenzijdig en overdreven optimistisch verslag bevatten van de behandelmogelijkheden die in het land van herkomst kunnen worden geboden. Volgens de verzoekende partijen had de beroepsonafhankelijkheid van de geneesheer ten aanzien van zijn opdrachtgever kunnen zijn opgelegd in de vorm van een schriftelijke verklaring en een aantal waarschuwingen vastgelegd in een bijzonder bestek. De procedure had eveneens kunnen vereisen dat de controle van de medische situatie van vreemdelingen zou worden toevertrouwd aan een orgaan met een zekere autonomie, zoals het Bestuur van de medische expertise van de FOD Volksgezondheid. Men had eveneens de kwestie van het onderzoek van de werkelijkheid en ernst van de ziekte moeten loskoppelen van die betreffende de toegankelijkheid van de behandeling.

A.7.1.5. In een vierde onderdeel wordt de bestreden bepaling nog verweten dat zij niet voorziet in een specifieke kwalificatie van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, die vaak in eerste en in laatste instantie verschillende aspecten van de medische situatie van een vreemdeling moet controleren. De bestreden bepaling legt immers niet de verantwoordelijkheid vast voor het uitstippelen van een kader van de kwalificatie van de aangewezen geneesheren met betrekking tot de hun toegewezen bevoegdheid om de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van een behandeling te controleren, noch delegeert ze die verantwoordelijkheid aan de Koning.

A.7.1.6. Het ontbreken van een specialisatie van de geneesheer die uitspraak moet doen over de werkelijkheid of de ernst van een aandoening, vormt het voorwerp van het vijfde onderdeel van de eerste grief.

A.7.1.7. Het zesde onderdeel verwijt de bestreden bepaling dat zij toestaat dat het verslag van een geneesheer, die in voorkomend geval huisarts is of niet gespecialiseerd in de tak van de geneeskunde waartoe de onderzochte aandoening behoort, kan afwijken van het omstandige advies van een specialist in de betrokken discipline, zonder dat is voorzien in overleg tussen beide geneesheren.

A.7.1.8. In een zevende onderdeel van de eerste grief verwijten de verzoekende partijen de bestreden bepaling toe te staan dat de geneesheer die de gezondheidstoestand van een vreemdeling controleert, zich uitsluitend uitsprekt op basis van de door de vreemdeling ingediende informatie, zoals het medisch getuigschrift dat door zijn behandelende geneesheer is opgesteld, of op basis van de inlichtingen verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de sanitaire situatie in het land van herkomst, waarbij het onderzoek van de gezondheidstoestand van de vreemdeling louter een mogelijkheid, en geen verplichting is.

A.7.1.9. In een achtste onderdeel verwijt de grief de bestreden bepaling dat zij de geneesheer niet verplicht om voor zijn advies de actuele medische situatie van de vreemdeling in aanmerking te nemen, maar hem toestaat dat hij zich uitsluitend kan baseren op de informatie uit het dossier.

A.7.1.10. Volgens het negende onderdeel van de eerste grief vormt het onderzoek van de behandelmogelijkheden in een vreemd land mogelijkerwijs een inmenging in de lopende behandeling van de vreemdeling, zonder enig contact met de voor die behandeling verantwoordelijke geneesheer.

A.7.2. Om redenen die identiek zijn aan die welke in de eerste grief zijn uiteengezet, verwijten de tweede, derde en vierde grief de bestreden bepaling dat zij een onevenredige aantasting vormt van het recht van een vreemdeling op bescherming van zijn gezondheid, van zijn recht op geneeskundige bijstand en van zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven.

A.7.3. Om redenen die identiek zijn aan die welke onder de eerste grief zijn uiteengezet, stellen de verzoekende partijen, in de vijfde grief van het eerste middel, dat de bestreden bepaling, zonder objectieve, redelijke en evenredige grondslag, een discriminerend verschil in behandeling creëert tussen de vreemdelingen die worden onderworpen aan een medische controle betreffende hun aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen, enerzijds, en de andere categorieën van patiënten die bij wet aan een medische controle worden onderworpen, anderzijds.

A.7.4. In de zesde grief wordt uiteengezet dat de bestreden bepaling, zonder redelijke en evenredige verantwoording, een soortgelijke behandeling creëert of bekrachtigt van vreemdelingen die een verblijfsvergunning aanvragen naargelang die aanvraag al dan niet gegrond is op medische redenen, waarbij de eerstgenoemden, in tegenstelling tot de laatstgenoemden, de waarborgen moeten genieten inzake bescherming van bepaalde subjectieve rechten van burgerlijke aard, waaronder hun rechten als patiënt. Zo volgt de beslissing die moet worden genomen over de aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen, in essentie dezelfde administratieve procedure als de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Op dezelfde wijze zijn de beslissingen om die aanvragen af te wijzen of onontvankelijk te verklaren aan dezelfde procedurele behandeling onderworpen, namelijk dat zij vatbaar zijn voor beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de aanvraag voor een verblijfsvergunning om medische redenen, volgens de verzoekende partijen, aan een specifieke en aangepaste behandeling zou moeten worden onderworpen.

A.8. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5170, 5171 en 5176 leiden een tweede middel af uit de schending, door het bestreden artikel 9ter, van de artikelen 10, 11, 23, eerste lid en derde lid, 2°, en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.9.1. In een eerste grief doen de verzoekende partijen gelden dat de ontvankelijkheid van een aanvraag uitsluitend laten afhangen van het overleggen van een standaard medisch getuigschrift, blijkt geeft van overdreven formalisme. Zij baseren zich op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nr. 39442/98 van 16 november 2000, *Sotiris en Nikos Koutras Attee* t. Griekenland. De verzoekende partijen voeren aan dat de regels van goed bestuur zich niet ertegen verzetten dat de vreemdeling de ernst van zijn ziekte op een andere wijze dan via dat standaard medisch getuigschrift aantoot wanneer alle vereiste inlichtingen worden vermeld in het door de vreemdeling bezorgde medisch getuigschrift.

A.9.2. In de tweede grief wordt uiteengezet dat de bestreden bepaling, zonder redelijke en evenredige verantwoording, aanleiding geeft tot een verschil in behandeling tussen, enerzijds, de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand ter ondersteuning van een aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter, en, anderzijds, de andere aanvragers van subsidiaire bescherming, doordat de eerstgenoemden de reële risico's van een onmenselijke of vernederende behandeling waaraan zij zich blootstellen indien zij naar hun land van herkomst terugkeren, niet anders kunnen aantonen dan door het overleggen van een standaard medisch getuigschrift.

Het doel van de in het geding zijnde wet, namelijk de minister of zijn gemachtigde in staat stellen om over alle nuttige inlichtingen te beschikken betreffende de ziekte, de graad van ernst ervan en de voor de vreemdeling noodzakelijk geachte behandeling, zou kunnen worden bereikt met een omstandig verslag van de behandelende geneesheer waarin alle vereiste inlichtingen zijn vermeld en dat evenveel bewijskracht zou hebben als een standaard medisch getuigschrift.

A.10.1. Na de bestreden rechtsnorm en de voor het onderzoek van de zaak nuttige rechtsnormen te hebben weergegeven, wijst de Ministerraad, in zijn memorie, voorafgaandelijk erop dat op 29 april 2004, de lidstaten van de Europese Unie de richtlijn 2004/83/EG hebben aangenomen «inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming». Die richtlijn beoogt onder meer de invoering van een subsidiaire-beschermingsstatus voor de onderdaan van een land die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die het gevolg kan zijn van een medische situatie.

De Belgische wetgever heeft de wet van 15 september 2006 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » aangenomen om de voormelde richtlijn om te zetten.

Er werden twee verschillende procedures ingevoerd, de ene bij artikel 9ter, betreffende de aanvragers van subsidiaire bescherming om medische redenen, en de andere bij artikel 48/4, betreffende de andere redenen voor subsidiaire bescherming.

A.10.2. De Ministerraad wijst erop dat het Hof, toen het zich moest uitspreken over dat artikel 9ter, bij zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008, heeft geoordeeld dat de regel waarin artikel 9ter voorziet, voldoende waarborgen biedt voor de aanvrager van een verblijfsvergunning. De Ministerraad wijst eveneens erop dat, teneinde zich te conformeren aan het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009, de wetgever wijzigingen heeft aangebracht aan artikel 9ter door artikel 187 van de bestreden wet van 29 december 2010 aan te nemen.

A.11.1. Wat betreft het enige middel aangevoerd in de zaken nrs. 5166 en 5177, dat eveneens het eerste middel is in de zaken nrs. 5170, 5171 en 5176, voert de Ministerraad in eerste instantie een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* aan, in zoverre het middel de rol van de ambtenaar-geneesheer in de procedure van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, ter discussie stelt. De essentie van die bepaling, die in de wet van 15 december 1980 werd ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006, zou echter in geen enkel opzicht zijn gewijzigd als gevolg van de aanneming van de bestreden wet.

De Ministerraad wijst erop dat het Hof, in het arrest nr. 70/2006 van 3 mei 2006, heeft geoordeeld dat een beroep dat gericht is tegen een wet die een vroegere wettelijke norm wijzigt, en waarvan het middel gericht is tegen de noch woordelijk noch inhoudelijk gewijzigde bepalingen van die wettelijke norm, klaarblijkelijk niet ontvankelijk is.

A.11.2. In tweede instantie stelt de Ministerraad dat het middel *ratione materiae* onontvankelijk zou moeten worden verklaard in zoverre het de schending aanvoert, door de bestreden bepaling, van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, en van de wet van 13 juni 1999 betreffende de controle geneeskunde. Het middel zou eveneens onontvankelijk moeten worden verklaard in zoverre het is afgeleid uit de schending van de artikelen 22 en 23, eerste lid en derde lid, 2°, 144 en 145 van de Grondwet, omdat de verzoekende partijen niet preciseren in welk opzicht die regels door de bestreden bepaling zouden worden geschonden.

Ten aanzien van de aangevoerde schending van artikel 191 van de Grondwet, wijst de Ministerraad erop dat, volgens de rechtspraak van het Hof, dat artikel wordt geschonden wanneer een bepaling een verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen invoert, maar niet wanneer een bepaling een verschil in behandeling tussen twee categorieën van vreemdelingen invoert. Te dezen vergelijken de verzoekende partijen echter de situatie van een persoon die gebonden is door een arbeidsovereenkomst, met die van een vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt op grond van de bestreden bepaling. Door iedere persoon te beogen, kunnen de verzoekende partijen dus een vergelijking maken, zowel met een Belgische onderdaan als met een buitenlandse onderdaan die wettig op het Belgische grondgebied verblijft en die de toelating heeft om een beroepsactiviteit uit te oefenen.

Ten aanzien van de aangevoerde discriminatie van de vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt op grond van de bestreden bepaling, ten opzichte van elke andere patiënt die aanspraak kan maken op de bescherming van de wet van 22 augustus 2002, zouden de verzoekende partijen opnieuw nalaten te preciseren welke categorieën van personen zij willen vergelijken en in welk opzicht de bestreden bepaling een discriminerend verschil in behandeling zou creëren.

A.12.1. Ten gronde voert de Ministerraad betreffende de eerste vijf grieven van het middel aan dat de verzoekende partijen, in hun hoedanigheid van patiënt, ten aanzien van hun behandelende geneesheer dezelfde waarborgen genieten als iedere andere patiënt, waarborgen die voortvloeien uit de toepassing van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt.

De Ministerraad geeft vervolgens aan dat de situatie van de vreemdeling die verzoekt om de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, niet vergelijkbaar is met die van de werknemer die wordt beoogd door de wet van 13 juni 1999 betreffende de controle geneeskunde. Die laatste wet strookt immers enkel met de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, en is nauw verbonden met de contractuele aard van de verhouding tussen werkgever en werknemer. De beslissing van de controle geneesheer betreft echter de uit de arbeidsovereenkomst voortvloeiende burgerlijke rechten van de partijen omdat het al dan niet bestaan van een arbeidsongeschiktheid een weerslag heeft op de aan de arbeidsovereenkomst inherente verplichtingen, die worden

opgeschort tot na het medisch onderzoek, maar die reeds vóór dat onderzoek bestaan. Die situatie moet worden onderscheiden van die van een vreemdeling die bij de bevoegde overheid van het gastland een verblijfsvergunning aanvraagt om medische redenen, waarbij het gastland over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het feit dat het doel dat door de vreemdeling-aanvrager wordt nagestreefd, uiteindelijk de bescherming is van een subjectief recht dat is vastgelegd bij artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zou niet tot gevolg hebben dat de beoordelingsbevoegdheid van de Staat in kwestie wordt gewijzigd.

De Ministerraad haalt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan betreffende de regels van artikel 3 van het Verdrag, alsook het arrest van het Hof nr. 193/2009 om te besluiten dat het bestreden artikel 9ter de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid van de bevoegde overheid van het gastland van een vreemdeling ten uitvoer legt binnen de grenzen van het genoemde artikel 3.

De Ministerraad benadrukt nog dat het advies dat wordt verstrekt door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, die laatsten niet bindt. Zij beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid die rechtvaardigt dat het beroep tegen de door hen genomen beslissingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel plaatsvindt in het kader van de wettigheidstoetsing van de administratieve beslissingen.

A.12.2. Wat de zesde grief van het middel betreft, preciseert de Ministerraad dat de wet van 15 september 2006 een onderscheid wilde maken tussen de procedure die van toepassing is op de aanvragen voor een verblijfsvergunning om medische redenen, en die welke van toepassing is op de aanvragen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, teneinde de richtlijn 2004/83/EG om te zetten. De verzoekende partijen hebben bijgevolg geen gegronde redenen om zich te beroepen op een soortgelijke behandeling van die twee categorieën van aanvragers van een verblijfsvergunning.

De Ministerraad geeft aan dat de bescherming die door artikel 9ter wordt geboden, een vorm van subsidiaire bescherming is in de zin van de richtlijn 2004/83/EG, waarbij het doel van de wetgever erin bestaat de vreemdeling te beschermen tegen een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Volgens de Ministerraad zou dat doel pertinent en legitiem zijn, en zouden de aangewende middelen evenredig zijn met het nagestreefde doel. De Ministerraad haalt, ter ondersteuning van zijn argumentatie, uittreksels aan uit de memorie van toelichting van de wet, alsook het arrest van het Hof nr. 95/2008 van 26 juni 2008.

A.13.1. Ten aanzien van het tweede middel dat is aangevoerd in de zaken nrs. 5170, 5171 en 5176, voert de Ministerraad in eerste instantie aan dat het middel onontvankelijk is omdat de verzoekende partijen niet zouden preciseren in welk opzicht artikel 23, eerste lid en derde lid, 2°, door de bestreden bepaling zou worden geschonden.

Het aangeklaagde verschil in behandeling heeft betrekking op twee categorieën van vreemdelingen. Artikel 191 van de Grondwet zou echter enkel kunnen worden geschonden door een wettelijke bepaling indien deze een verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen invoert.

A.13.2. Ten gronde voert de Ministerraad aan dat de premisse waarvan de verzoekende partijen uitgaan, kennelijk verkeerd is omdat de met toepassing van artikel 48/4 van de wet en van artikel 9ter ingediende aanvragen, nooit op identieke medische overwegingen kunnen steunen. De Ministerraad citeert de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006, alsook het arrest van het Hof nr. 95/2008 van 26 juni 2008, en geeft aan dat, in zoverre de aanvragers van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 geen medische elementen kunnen aanvoeren ter ondersteuning van hun aanvraag, het volkomen gerechtvaardigd is hun niet de overlegging van een standaard medisch getuigschrift als ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen. De aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter is daarentegen gebaseerd op medische vaststellingen, zodat het onontbeerlijk is een medisch getuigschrift over te leggen.

Wat betreft het feit dat het moet gaan om een standaard medisch getuigschrift zoals gevoegd bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007, preciseert de Ministerraad dat het doel van de wetgever erin bestond een oneigenlijk gebruik van de procedure te vermijden. De vereiste van zulk een medisch getuigschrift maakt het voor de ambtenaar die de aanvraag behandelt, mogelijk na te gaan of de nodige inlichtingen voor het onderzoek ten gronde wel degelijk zijn bezorgd en om uitspraak te doen over het al dan niet ontvankelijke karakter van die aanvraag, rekening houdend met de vermeldingen in het medisch getuigschrift. Die vereiste is volgens de Ministerraad niet klaarblijkelijk onredelijk. De Ministerraad voegt eraan toe dat hij niet ziet in welk opzicht dat vormvoorschrift de verplichtingen van de vreemdeling-aanvrager zou verzwaren, omdat het voor hem even gemakkelijk is om dat type van medisch getuigschrift te bezorgen als een ander medisch document, en omdat de

behandelende geneesheer niet méér moeilijkheden zal hebben om dat getuigschrift in te vullen dan wanneer hij bijvoorbeeld een omstandig medisch verslag moet opstellen. Niets verhindert de vreemdeling wiens aanvraag onontvankelijk is verklaard wegens het niet overleggen van een standaard medisch getuigschrift, een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij dat document wordt overgelegd. Bovendien is de Raad van State van mening dat, bij een gedwongen verwijdering, het de overheid toekomt de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken alvorens over te gaan tot die gedwongen verwijdering.

Wat betreft het zogenaamde overdreven formalisme vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken, geeft de Ministerraad aan dat de kritiek meer betrekking heeft op de toepassing van de bestreden wetsbepaling door de administratieve overheid. Indien echter de toepassing van die bepaling buitensporig zou blijken te zijn, zou de aanvrager nog over een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken.

A.14.1. In hun memorie van antwoord brengen de verzoekende partijen eerst de oorsprong van de bestreden norm in herinnering. Zij preciseren dat de invoeging ervan in de wet van 15 december 1980 het in de richtlijn 2004/83/EG bedoelde mechanisme van subsidiaire bescherming ten uitvoer wilde leggen door voor een dubbele procedure te kiezen. Zo moeten ernstig zieke vreemdelingen in België een verblijfsvergunning aanvragen op grond van de in de bestreden bepaling bedoelde procedure, terwijl de aanvraag van de andere aanvragers van subsidiaire bescherming wordt onderzocht in het kader van de asielpcedure. De procedure bedoeld in de bestreden bepaling verschilt dus grondig van die waarbij een ander criterium voor toekenning van subsidiaire bescherming wordt beoordeeld, in zoverre zij steunt op een medische diagnose die een als objectief gekwalificeerd element vormt en die niet zou kunnen worden gesteld door de Belgische autoriteiten, zijnde de minister of diens gemachtigde, dan wel de asielinstanties.

In 2009 heeft de wetgever vastgesteld dat de ingevoerde procedure aanleiding gaf tot bepaalde problemen, en dat die moesten worden opgelost. Aldus werden de bestreden wetswijzigingen doorgevoerd.

De verzoekende partijen wijzen in het bijzonder erop dat het in de nieuwe procedure niet langer uitsluitend de vreemdeling-aanvrager toekomt om de nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte over te maken. Die nuttige inlichtingen moeten door een geneesheer worden bevestigd aan de hand van een standaard geneeskundig getuigschrift. Het komt vervolgens de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken of de aangewezen geneesheer toe het risico van een terugkeer naar het land van herkomst, de mogelijkheden van behandeling, de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de ziekte, de graad van ernst ervan en de noodzakelijk geachte behandeling - zoals vermeld in het medisch getuigschrift - te beoordelen. Uit die elementen zou kunnen worden afgeleid dat de rol van de ambtenaar-geneesheer of van de aangewezen geneesheer grondig wordt herzien door de nieuwe procedure omdat die geneesheer niet langer, zoals voordien, het risico enkel op grond van de door de vreemdeling zelf overgemaakte nuttige inlichtingen moet beoordelen, en omdat die geneesheer dat risico voortaan op grond van die door de vreemdeling overgemaakte nuttige inlichtingen moet beoordelen maar ook, en vooral, op grond van de objectieve medische vaststellingen die door een geneesheer in een geldig medisch getuigschrift zijn bevestigd.

A.14.2.1. Wat de zogenaamde onontvankelijkheid *ratione temporis* betreft van het enige middel in de zaken nrs. 5166 en 5177, dat identiek is aan het eerste middel in de zaken nrs. 5170, 5171 en 5176, zou de verwijzing naar het arrest nr. 70/2006 van het Hof niet pertinent zijn omdat dat arrest betrekking had op een norm tot coördinatie van een voorgaande tekst, wat de bestreden bepaling klaarblijkelijk niet is. Zij wijzigt immers de inhoud van de vroegere bepaling door bijkomende vereisten eraan toe te voegen. De verzoekende partijen vermelden de verschillen tussen de nieuwe en de vroegere versie van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden bepaling een nieuwe wilsuiking van de wetgever vormt waardoor niet kan worden geoordeeld dat het beroep en het middel onontvankelijk *ratione temporis* zouden zijn.

De verzoekende partijen benadrukken dat de vereiste om, vanaf de indiening van de aanvraag, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot een behandeling, alsook de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling te doen gelden, nieuw is. Volgens hen zou de nieuwe procedure het recht van de vreemdeling om een menswaardig leven te leiden aantasten, alsook zijn daaruit voortvloeiende rechten om geen onmenselijke of vernederende behandeling te moeten ondergaan en om bescherming van zijn gezondheid te genieten.

A.14.2.2. Wat de zogenaamde onontvankelijkheid *ratione materiae* van het middel betreft, voeren de verzoekende partijen aan dat de Ministerraad het verzoekschrift verkeerd begrijpt.

De wetten van 22 augustus 2002 en van 13 juni 1999 worden immers beoogd als referentienormen in samenhang met de grondwettelijke normen waarvan een schending wordt aangevoerd.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partijen niet zouden preciseren in welk opzicht de artikelen 22 en 23, eerste lid en derde lid, 2°, 144, 145 en 191 van de Grondwet zouden worden geschonden, zou de exceptie niet kunnen worden aangenomen. Uit de grieven van de verzoekschriften en uit de uiteenzetting ervan zou immers blijken dat de verzoekende partijen voldoende gepreciseerd hebben op welke manieren de bestreden normen de aangevoerde grondwetsbepalingen schenden.

Volgens de verzoekende partijen zou het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de vreemdelingen die onderworpen zijn aan de bij de bestreden bepaling ingevoerde medische controle en, anderzijds, de andere patiënten, met inbegrip van de Belgen, zich niet beperken tot een verschil in behandeling tussen vreemdelingen, en zou het bijgevolg wel degelijk onder de toepassing van artikel 191 van de Grondwet vallen. De verzoekende partijen citeren het arrest nr. 1/2011 van 13 januari 2011 ter ondersteuning van hun argumentatie.

A.14.3. Ten gronde verwijzen de verzoekende partijen naar de inhoud van hun oorspronkelijke verzoekschrift en voegen enkele opmerkingen toe.

A.14.4.1. Wat de draagwijdte van de beroepen betreft, beweren de verzoekende partijen dat de Ministerraad het middel enkel vanuit de invalshoek van de naleving van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie analyseert. Zij interpreteren het stilzwijgen omtrent de andere invalshoeken als een stilzwijgende erkenning van de gegrondheid van het beroep.

A.14.4.2. De verzoekende partijen preciseren eveneens dat de persoon die aan een medisch onderzoek wordt onderworpen om zijn gezondheidstoestand te bepalen met het oog op de toekenning van een voordeel, wel degelijk een patiënt is in de zin van artikel 2 van de wet van 22 augustus 2002. Die laatste is immers niet alleen van toepassing op de relatie tussen een patiënt en zijn behandelende geneesheer. Het standaard medisch getuigschrift dat ter uitvoering van de bestreden wet door de Koning is opgesteld, verwijst overigens uitdrukkelijk naar de wet van 22 augustus 2002. De verzoekende partijen stellen dat er talrijke wettelijke procedures bestaan die een controle van de gezondheidstoestand van een persoon organiseren met het oog op een eventuele toekenning van een voordeel, procedures die binnen het toepassingsgebied van de wet betreffende de rechten van de patiënt vallen. Welnu, in elk van die procedures heeft het uitgereikte medisch getuigschrift een zekere bewijswaarde.

A.14.4.3. Wat betreft de vergelijkbaarheid van de controle uitgeoefend door de controlearts met toepassing van de wet van 13 juni 1999, en de controle uitgeoefend door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken, zou tijdens de parlementaire voorbereiding, door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn erkend, dat het optreden van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken of van de aangewezen geneesheer dat van een adviserend geneesheer is. Er wordt op gewezen dat de Nationale Raad van de Orde van geneesheren op zijn beurt heeft geoordeeld dat de opdracht van de geneesheer belast met het onderzoek van gezinnen met kinderen, ondergebracht in open woonunits vóór hun vertrek uit België, binnen het toepassingsgebied valt van artikel 119 van de Code van geneeskundige plichtenleer, dat betrekking heeft op de opdracht van de geneesheer-deskundige die belast is met de controle van de gezondheidstoestand van een persoon, voor rekening van zijn opdrachtgever.

Volgens de verzoekende partijen zijn de vergeleken categorieën van personen volkomen vergelijkbaar omdat het erom gaat de waarborgen na te gaan die verbonden zijn aan de controle van hun gezondheidstoestand, doorgevoerd in verschillende procedurele contexten. In dat verband preciseren de verzoekende partijen dat het debat geen betrekking heeft op de aard van de relatie tussen de persoon die het voorwerp uitmaakt van een medische controle en diegene die om zulk een controle verzoekt, maar op de afgrenzing van de opdracht van de controlearts.

A.14.4.4. Wat betreft de discriminatie tussen de buitenlandse patiënten die door de bestreden bepaling worden beoogd en de andere Belgische of buitenlandse patiënten van wie de gezondheidstoestand wordt bevestigd bij een medisch getuigschrift met het oog op de toekenning van andere types van sociale voordelen, en die onderworpen zijn aan de wet van 13 juni 1999 betreffende de controle geneeskunde, benadrukken de verzoekende partijen nog dat de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken of de door die dienst aangewezen geneesheer geen enkele bijzondere ervaring zal moeten aantonen en zijn onafhankelijkheid tegenover zijn werkgever of opdrachtgever niet zal moeten bewijzen. Zijn advies zal evenmin aan een scheidsrechterlijke procedure worden onderworpen.

Volgens de verzoekende partijen kan het objectief criterium, met name de contractuele aard van de relatie werkgever-werknemer, niet als pertinent worden beschouwd om het aangeklaagde verschil in behandeling te verantwoorden. De verzoekende partijen baseren zich op het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009, en op het arrest nr. 102/2009 van 18 juni 2009. Indien men ervan uitgaat, *quod non*, dat het criterium pertinent zou zijn, dan nog zou men moeten vaststellen dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel. Men zou immers moeilijk kunnen inzien dat de patiënt wiens gezondheidstoestand wordt gecontroleerd in het kader van de wet van 13 juni 1999 « betreffende de controle geneeskunde » met het oog op de toekenning van een gewaarborgd inkomen, het medisch verslag van de controlearts dat in tegenspraak is met dat van de behandelende geneesheer, op nuttige wijze kan betwisten bij een arts-scheidsrechter en in het kader van een gerechtelijk contentieux, terwijl de patiënt wiens gezondheidstoestand wordt gecontroleerd in het kader van de bestreden bepaling teneinde de eerbiediging te waarborgen van diens fundamentele recht om geen onmenselijke, vernederende of mensonwaardige behandeling te ondergaan, dat niet zou kunnen doen. De procedure wordt eveneens in die zin bekritiseerd dat zij niet voorziet in een conflictregeling wanneer de medische vaststellingen die door een geneesheer op verzoek van de vreemdeling zijn gedaan, besluiten dat niet mag worden overgegaan tot een terugkeer naar het land van herkomst, terwijl de medische vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer of gemachtigde geneesheer het tegenovergestelde besluiten.

Volgens de verzoekende partijen vereist het optreden, als scheidsrechter, bij een conflict tussen de medische vaststellingen van twee verschillende geneesheren medische bevoegdheden die een minister niet heeft. Daaruit volgt dat, indien een conflict ontstaat, hetzij alleen het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als objectief zou worden gekwalificeerd, hetzij het medisch advies in werkelijkheid door de minister zou moeten worden verstrekt. Zulk een procedure zou niet van die aard zijn dat zij de aanvrager van een verblijfsvergunning om medische redenen toelaat om het advies over zijn aandoening op nuttige wijze te betwisten, teneinde de minister in staat te stellen om met kennis van zaken uitspraak te doen.

A.14.4.5. De verzoekende partijen voegen eraan toe dat zij niet zien hoe de vreemdeling zijn subjectief recht om geen onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan op nuttige wijze kan doen gelden, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die ertoe zou kunnen worden gebracht een conflict tussen twee medische stellingen te beslechten, zich enkel uitspreekt over de wettigheid, middels een marginale controle op de administratieve beslissing van de minister of diens gemachtigde.

A.14.4.6. Voor het overige verwijzen de verzoekende partijen naar de uiteenzetting in hun verzoekschrift, wat betreft de soortgelijke behandeling van vreemdelingen die een verblijfsvergunning aanvragen naargelang die aanvraag al dan niet op medische redenen is gegrond. Er wordt aangevoerd dat het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 waarnaar de Ministerraad verwijst om de grief te beantwoorden, betrekking had op een vroegere en andere versie van de bestreden norm. De grief die tegen die norm was gericht, verschilde van de grieven die in het voorliggende beroep zijn uiteengezet, en het Hof heeft bijgevolg in zijn vorige arrest niet op die grieven kunnen antwoorden.

A.15. Volgens de tussenkomende partij zou de contradictie in de stelling van de Ministerraad in de zaken nrs. 5166 en 5174 volstaan om een schending van het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie aan te tonen. Indien de medische beoordeling enkel gebeurt door de ambtenaar-geneesheer of de door de minister aangewezen geneesheer, zou moeten worden vastgesteld dat de wet enkel aan het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer de status van objectief element toekent, en dus niet aan dat van de door de vreemdeling aangestelde geneesheer, en zulks zonder dat het bestreden verschil in behandeling wordt verantwoord. Er zou eveneens moeten worden vastgesteld dat het objectief beroep dat openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet toelaat om het advies van de geneesheer-deskundige op nuttige wijze tegen te spreken omdat dat beroep enkel betrekking kan hebben op de wettigheid van de beslissing van de minister. In de veronderstelling dat de medische beoordeling door de minister gebeurt, zou moeten worden vastgesteld dat de wet de minister een medische bevoegdheid toekent waarover hij niet beschikt, en zulks buiten elke inachtneming van het evenredigheidsbeginsel om.

A.16.1. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt de Ministerraad dat de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* van het eerste middel volkomen gegrond is. Hij benadrukt dat de opdracht van de ambtenaar-geneesheer dezelfde is gebleven onder de wetten van 15 september 2006 en 29 december 2010. Zij bestaat immers erin advies te verstrekken over het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, of over het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dat de ziekte waaraan de aanvrager lijdt met zich meebrengt wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij

verblijft, en zulks op grond van medische documenten en alle – door de betrokkene overgelegde – nuttige inlichtingen betreffende zijn ziekte.

De Ministerraad citeert verschillende arresten van de Raad van State, uitspraak doende als administratieve cassatierechter over de toepassing van het vroegere artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, om zijn argumentatie te ondersteunen. De nieuwe wil om op 29 december 2010 wetgevend op te treden had, volgens de Ministerraad, geen betrekking op de rol en opdracht van de ambtenaar-geneesheer, maar enkel op de regels inzake bewijsvoering, de modaliteiten inzake bewijs en op het opnemen, in de wet, van de lering van de rechtspraak van de Raad van State. De Ministerraad leidt eruit af dat de verwijzing die hij had gedaan naar het arrest nr. 70/2006 van 3 mei 2006, te dezen pertinent is.

A.16.2.1. Ten gronde merkt de Ministerraad voorafgaandelijk op dat de verzoekende partijen aan de Belgische Staat ten onrechte een argument toeschrijven dat hij niet heeft aangevoerd, namelijk dat het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de patiënt wiens gezondheidstoestand wordt gecontroleerd in het kader van de procedure bedoeld in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en, anderzijds, de patiënt wiens gezondheidstoestand wordt gecontroleerd in het kader van de wet van 13 juni 1999, zou berusten op het objectief criterium van de contractuele aard van de relatie werkgever-werknemer. Volgens hem heeft de Belgische Staat zich niet uitgesproken over het bestaan van een objectief criterium van onderscheid, maar heeft hij hoogstens aangetoond dat de situaties geen enkele gelijkenis vertoonden en bijgevolg geen identieke behandeling konden verantwoorden.

A.16.2.2. De Ministerraad komt vervolgens terug op de bij de bestreden bepaling toegekende rol van de ambtenaar-geneesheer. Volgens hem bestaat die rol niet erin een medische diagnose te stellen, noch de gezondheidstoestand van de vreemdeling te controleren, maar de bevoegde administratieve overheid een niet-bindend advies te verstrekken over de vraag of de ernst van de ziekte door het medisch getuigschrift wordt bevestigd en of de vreemdeling een reëel risico loopt voor zijn leven of fysieke integriteit, dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen enkele adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het advies van de ambtenaar die zich baseert op de medische elementen die zijn medegedeeld door de aanvrager en diens behandelende geneesheer, alsook door de ambtenaar-geneesheer, stelt in dat opzicht geen enkele medische diagnose, en schrijft geen enkele behandeling voor.

Die opdracht is volkomen verschillend van die van de controlearts in het kader van de wet van 13 juni 1999, die als opdracht heeft de arbeidsongeschiktheid van de werknemer te controleren en die dus een diagnose stelt die daadwerkelijk in tegenspraak kan zijn met de diagnose van de behandelende geneesheer.

De Ministerraad benadrukt nog dat de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt niet kan worden toegepast op de vreemdeling die zich beroept op een verblijfsrecht op grond van het bestreden artikel 9ter. De omstandigheid dat die wet onderaan het standaard medisch getuigschrift wordt vermeld, getuigt ervan dat de relatie van de vreemdeling met zijn behandelende geneesheer met alle vermelde waarborgen is omringd. Het komt de ambtenaar-geneesheer niet toe de diagnose van de behandelende geneesheer te betwisten. Hij is hoogstens ertoe gemachtigd te beoordelen of de aanbevolen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst van de aanvrager, waarbij de ambtenaar-geneesheer eveneens de ontbrekende inlichtingen die hij daartoe noodzakelijk zou achten, kan verzamelen door de vreemdeling te onderzoeken of door een beroep te doen op bijkomende adviezen van deskundigen.

Volgens de Ministerraad hebben de verzoekende partijen evenmin gegronde redenen om te stellen dat de situatie van de vreemdeling bedoeld in het in het geding zijnde artikel 9ter, vergelijkbaar is met die van de persoon die wordt onderworpen aan een medisch onderzoek om zijn gezondheidstoestand te bepalen met het oog op de toekenning van een sociaal voordeel. De procedure van artikel 9ter heeft niet tot doel de vreemdeling zulk een voordeel toe te kennen, maar enkel een verwijdering naar diens land van herkomst te vermijden wanneer hij, door die verwijdering, kan worden blootgesteld aan een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling die is verboden bij artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Uit al die elementen zou volgen dat een vergelijking tussen de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient op grond van artikel 9ter van de bestreden wet en de vreemdeling of Belg die het voorwerp uitmaakt van een medisch onderzoek in het kader van de arbeidsgeneeskunde, niet pertinent zou zijn.

A.16.2.3. Wat betreft de vergelijking tussen twee categorieën van vreemdelingen naargelang de aanvraag al dan niet op medische redenen is gegrond, zouden de verzoekende partijen geen gegronde redenen hebben om enige

wijziging, door de bestreden norm, van de opdracht van de ambtenaar-geneesheer aan te voeren, en zouden zij nalaten aan te tonen in welk opzicht zou moeten worden afgeweken van het standpunt dat het Hof heeft ingenomen in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008.

Wat de zaak nr. 5174 betreft

A.17.1. De vier verzoekende vzw's in de zaak nr. 5174 leiden een eerste middel af uit de schending, door artikel 187 van de wet van 29 december 2010, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in voorkomend geval in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 2, onder e), in samenhang met artikel 15, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 «inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming».

Artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij het genoemde artikel 187, wordt in die zin bekritiseerd dat het, op straffe van onontvankelijkheid bepaald bij artikel 9ter, § 3, 2°, van dezelfde wet, voorwaarden stelt inzake het voorleggen van een identiteitsbewijs of van bewijselementen voor de behandeling van de aanvraag van een verblijfsvergunning, en dat het de voorheen bestaande vrijstelling van dat bewijs, in geval van onmogelijkheid om dat bewijs te leveren, opheft.

De verzoekende partijen stellen vast dat de wijziging die werd aangebracht, noodzakelijk was als gevolg van het arrest nr. 193/2009 dat op 26 november 2009 door het Hof werd gewezen.

Zij geven eveneens aan dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van artikel 15 van de in het middel beoogde richtlijn 2004/83/EG.

De verzoekende partijen stellen vast dat de verplichting om zijn identiteit aan te tonen niet geldt voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen die beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.

De wetgever zou, door de bestreden bepaling, een verschil in behandeling hebben ingevoerd naargelang de betrokkene subsidiaire bescherming zoekt om medische redenen, dan wel op grond van andere redenen die kunnen leiden tot subsidiaire bescherming waarvoor de identificatieplicht niet geldt.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat het in het geding zijnde artikel 9ter, § 2, de bewijslast van de aanvrager verzwart in zoverre het ontbreken van identiteitsdocumenten of andere bewijselementen niet meer zou kunnen worden verschoond door overlegging van het bewijs van de onmogelijkheid om deze bewijsdocumenten te bekomen, wat voordien wel mogelijk was.

A.17.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 2, onder e), in samenhang gelezen met artikel 15, van de in het eerste middel beoogde richtlijn 2004/83/EG.

Zij verwijten de bestreden bepaling dat zij een discriminerend verschil in behandeling creëert tussen personen die nood hebben aan subsidiaire bescherming, zoals uiteengezet in het eerste middel, en personen die wegens buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Die laatste bepaling voorziet immers in vrijstellingen van de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet beschikken, terwijl de personen die een verblijfsvergunning aanvragen om medische redenen, niet kunnen worden vrijgesteld van de verplichting om over een identiteitsdocument of bewijselementen te beschikken en zij in de onmogelijkheid verkeren om die in België te verwerven.

A.17.3. Ten slotte wordt een derde middel afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met het beginsel van het medisch beroepsgeheim.

Artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt in die zin bekritiseerd dat het impliceert dat de minister of, in de praktijk, ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken kennis kunnen nemen van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift en kunnen beoordelen of de daarin opgenomen vermeldingen betreffende de ziekte, de graad van ernst ervan en de noodzakelijk geachte behandeling, wel beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvrager de bescherming van het medisch beroepsgeheim, ter eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, wordt ontzegd.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de minister of de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken de inhoud van het medisch getuigschrift beoordelen terwijl zij niet over de vereiste medische kwalificaties en kennis beschikken.

A.18.1. Voorafgaandelijk preciseert de Ministerraad dat de Belgische Staat gehouden was tot een omzetting van de richtlijn 2004/84/EG. Zo werd de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 aangenomen en werd een procedure voor verblijfsaanvraag om medische redenen ingevoerd, die wordt ingesteld bij de minister of diens gemachtigde, en die verschillend is van de procedure die geldt voor de andere personen die om subsidiaire bescherming verzoeken en wier situatie wordt onderzocht in het kader van een asielprocedure.

De Ministerraad wijst erop dat het Hof zich in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 reeds heeft moeten uitspreken over artikel 9ter, zoals ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Ingevolge dat arrest werd artikel 9ter gewijzigd bij artikel 179 van de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen, en bij artikel 2 van de wet van 7 juni 2009 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Het is naar aanleiding van het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 dat het bestreden artikel 187 van de wet van 29 december 2010 is aangenomen.

A.18.2. Wat betreft de gegrondheid van het beroep tot vernietiging en, in het bijzonder, van het eerste middel dat door de verzoekende partijen wordt aangevoerd, geeft de Ministerraad in eerste instantie aan dat artikel 191 van de Grondwet impliceert dat een vergelijking wordt gemaakt tussen Belgen en vreemdelingen, en niet tussen twee categorieën van vreemdelingen. Aldus kan de vergelijking die wordt gemaakt met de vreemdelingen die onderworpen zijn aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet worden doorgevoerd.

De identificatieverplichting waartegen het middel is gericht, zou niet voortvloeien uit artikel 187 van de wet van 29 december 2010, maar zou zijn ingevoerd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Bij zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 heeft het Hof echter reeds geoordeeld dat het niet onredelijk is van de vreemdeling te eisen dat hij zijn identiteit bewijst. De verzoekende partijen zouden zich niet kunnen verschuilen achter overweging B.6 van dat arrest.

De Ministerraad baseert zich op de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet om te beweren dat een verschil in behandeling aanvaardbaar is op voorwaarde dat het op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, wat te dezen het geval is.

Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, zouden de verzoekende partijen nalaten te vermelden met welke categorie van personen zij de vreemdelingen die onderworpen zijn aan artikel 9ter van de bestreden wet, willen vergelijken.

De verzoekende partijen hebben kennelijk wel de artikelen 9bis en 9ter van de genoemde wet vergeleken, zonder evenwel stil te staan bij de motieven die ten grondslag liggen aan de aanneming ervan.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet zou blijken dat de Regering zich heeft willen conformeren aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, door de mogelijkheid uit te breiden, voor de vreemdeling, om zijn identiteit aan te tonen in het kader van de toepassing van artikel 9ter. Aangezien de verzoekende partijen niet voldoende de schending van de in het middel beoogde grondwetsbepalingen zouden aantonen, zou het middel niet-gegrond moeten worden verklaard.

A.18.3. Wat het tweede middel betreft, benadrukt de Ministerraad dat, in tegenstelling tot de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, van de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, wordt geëist, niet dat hij een identiteitsdocument voorlegt, maar wel dat hij zijn identiteit aantoonst.

De verzoekende partijen zouden kennelijk de parlementaire voorbereiding niet hebben geraadpleegd omdat hun visie ingaat tegen het advies van de Raad van State. Het is om zich aan dat advies te conformeren dat de Regering zou zijn opgetreden.

A.18.4. Wat het derde middel betreft, voert de Ministerraad in eerste instantie aan dat de verzoekende partijen niet vermelden met welke categorie van personen zij de vreemdelingen die onderworpen zijn aan het bestreden artikel 9*ter*, willen vergelijken.

Ten gronde wordt aangevoerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of diens gemachtigde enkel zal nagaan of op het medische getuigschrift melding wordt gemaakt van de ziekte, de graad van ernst ervan en de noodzakelijk geachte behandeling, zonder die aspecten inhoudelijk te beoordelen. Het zou absurd zijn te oordelen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet zou mogen nagaan of het medisch getuigschrift is ingediend overeenkomstig de wettelijk voorgeschreven vereisten, alvorens de aanvraag voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet al dan niet ontvankelijk te verklaren. De parlementaire voorbereiding van de bestreden wet zou dat standpunt bevestigen.

In afwachting van een advies en van de beslissing, ten gronde, over het feit of de vreemdeling om medische redenen kan worden geregulariseerd, zou de wetgever het nodig hebben geacht de vreemdeling een tijdelijk verblijfsrecht te verschaffen rekening houdend met de mogelijke gevolgen van die verblijfsvergunning op grond van artikel 9*ter*. Het zou ontegensprekelijk tot de ontvankelijkheidsfase behoren om na te gaan of het vereiste standaard medisch getuigschrift is toegevoegd aan de aanvraag.

De wetgever zou bovendien rekening hebben gehouden met het aspect van het medisch beroepsgeheim door paragraaf 6, die verwijst naar artikel 458 van het Strafwetboek, aan de bestreden bepaling toe te voegen. Die bepaling impliceert dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of diens gemachtigde gebonden zijn door het beroepsgeheim met betrekking tot de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis zouden krijgen.

A.19.1.1. Wat de ontvankelijkheid van het eerste middel betreft, antwoorden de verzoekende partijen dat zij de bepaling die door de wetgever bij de wet van 29 december 2010 werd ingevoerd, willen betwisten.

A.19.1.2. Wat de gegrondheid van het middel betreft, zou uit het verzoekschrift voldoende blijken dat de verzoekende partijen de vreemdelingen die worden beoogd bij het bestreden artikel 9*ter*, hebben willen vergelijken met de categorie van personen die, wegens internationale of supranationale normen, niet kunnen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst omdat zij daar het risico lopen van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou hebben geoordeeld dat de toepassing van dat verbod ook geldt voor situaties waarin een persoon met een ernstige ziekte naar zijn land zou worden teruggestuurd zonder dat hij er een adequate behandeling zou kunnen krijgen. Dat verbod is eveneens een inspiratiebron geweest voor de aanneming van de richtlijn 2004/83/EG. De Belgische wetgever heeft die richtlijn willen omzetten door twee onderscheiden procedures te creëren, namelijk die van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 en die van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het Hof heeft in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen die vergelijkbare categorieën van personen op zich niet strijdig was met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Niettemin heeft het Hof, in het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009, geoordeeld dat het niet redelijk verantwoord was van de vreemdelingen die een aanvraag indienen op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet te eisen dat zij als ontvankelijkheidsvoorwaarde het bewijs leveren van hun identiteit.

A.19.1.3. Volgens de verzoekende partijen is de regeling die bij de bestreden bepaling is ingevoerd, te restrictief en niet noodzakelijk om het nagestreefde doel te bereiken.

Uit de vergelijking tussen de vreemdelingen die om subsidiaire bescherming verzoeken op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en de vreemdelingen die om zulk een bescherming verzoeken op grond van artikel 48/4 van dezelfde wet, zou blijken dat de toegestane bewijsmiddelen betreffende de identiteit van laatstgenoemden het ruimst zijn. Zij kunnen die status immers vorderen louter op grond van verklaringen.

Voor de vreemdelingen die op grond van artikel 9*ter* een verzoek tot subsidiaire bescherming indienen, zijn de voorwaarden restrictiever omdat zij een identiteitsdocument moeten voorleggen of, bij gebrek daaraan, bewijselementen die aan talrijke voorwaarden moeten voldoen.

De vereiste vervat in het bestreden artikel 9ter zou niet pertinent, noch adequaat zijn. De bescherming van de vreemdeling tegen een uitwijzing geldt immers niet alleen ten aanzien van het eigen land van herkomst, maar ook ten aanzien van om het even welk land waar hij verblijft. Die benadering zou het gevolg zijn van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is immers mogelijk dat de aanvraag op grond van artikel 9ter wordt ingediend door personen die, bij een negatieve beslissing, zullen worden teruggestuurd naar het land waar zij voordien verbleven, of naar een andere lidstaat van de Europese Unie die, conform de Overeenkomst van Dublin, gehouden is de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

De onontvankelijkheids sanctie bij gebrek aan bewijs van identiteit heeft tot gevolg dat die categorie van personen, die behoefte heeft aan subsidiaire bescherming om medische redenen ten aanzien van de situatie in een derde land dat niet hun land van herkomst is, niet zulk een bescherming zal kunnen verkrijgen.

Voor het onderzoek naar het risico van het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst, is de vereiste inzake bewijs van de identiteit van de persoon evenmin redelijk ten opzichte van het nagestreefde doel. Rekening houdend met het feit dat artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG toestaat dat alle nuttige bewijzen kunnen worden voorgelegd, met inbegrip van verklaringen, wordt aangevoerd dat de aanvragers die geen identiteitsdocument kunnen bezorgen, noch bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 9ter, § 2, zouden moeten worden vrijgesteld van de verplichting om hun identiteit aan te tonen.

Volgens de verzoekende partijen zou de Raad van State zich, in zijn advies over het voorontwerp van wet, zeer kritisch hebben uitgelaten over dat punt van de bestreden bepaling. Hij zou zich ertegen hebben verzet dat het leveren van het bewijs van de onmogelijkheid om in het bezit te worden gesteld van een identiteitsbewijs in België als voorwaarde wordt gesteld voor de bewijsoverlevering van de identiteit met andere bewijselementen. Hij zou echter niet hebben gesteld dat het bewijs van de onmogelijkheid om in het bezit te worden gesteld van een identiteitsbewijs in België, geen bevrijdende grond zou kunnen zijn voor de identificatieverplichting bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

A.19.2. Wat het tweede middel betreft, stellen de verzoekende partijen eerst vast dat de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet zijn ingeschreven in hoofdstuk III («Verblijf van meer dan drie maanden»), van titel I van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen hebben betrekking op vreemdelingen die in België de minister bevoegd voor asiel en migratie verzoeken om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 9bis is een *lex generalis*, terwijl artikel 9ter een *lex specialis* is. Uit de twee bepalingen zou volgen dat de personen die een verblijfsvergunning om medische redenen willen verkrijgen, enkel gebruik kunnen maken van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl de personen die andere buitengewone omstandigheden aanvoeren, de procedure van artikel 9bis kunnen gebruiken. Het gaat dus wel degelijk om twee vergelijkbare categorieën van personen.

De vreemdelingen die gebruik maken van de procedure van artikel 9bis, moeten een bewijs van hun identiteit voorleggen, maar zijn daarvan vrijgesteld wanneer zij dat bewijs onmogelijk kunnen leveren. De vreemdelingen die gebruik maken van de procedure van artikel 9ter, daarentegen, moeten dat bewijs leveren, op straffe van onontvankelijkheid van hun aanvraag.

De verzoekende partijen halen de rechtspraak aan van de Raad van State betreffende verblijfsvergunningen die werden toegekend aan vreemdelingen die geen bewijs van hun identiteit hadden voorgelegd, op voorwaarde dat zij aantoonen dat zij niet in de mogelijkheid waren om zulk een bewijs voor te leggen. De wetgever had evenwel in een dergelijk geval kunnen oordelen dat het nodig was om meer zekerheid te hebben over de identiteit van de betrokkenen. De personen die een verblijfsaanvraag indienen op grond van artikel 9ter, zijn daarentegen nooit vrijgesteld van het aantonen van hun identiteit. De verzoekende partijen zien in dit stadium niet welke reden zulk een verschil in behandeling zou kunnen verantwoorden. Een dergelijke maatregel zou immers onevenredige gevolgen hebben. Die voorwaarde zou niet noodzakelijk zijn voor het onderzoek van de verblijfsaanvraag, dat betrekking heeft op de ernst van de ziekte en op de onmogelijkheid, voor de betrokkene, om een aangepaste behandeling te verkrijgen in het land van herkomst of het land van verblijf.

A.19.3. Wat het derde middel betreft, verwijzen de verzoekende partijen naar hun verzoekschrift om te bepalen welke categorieën van personen met elkaar worden vergeleken. Uit artikel 9ter, § 3, 3°, zou volgen dat de minister of, in de praktijk, de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, kennis neemt van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift en bovendien kan onderzoeken of de erin opgenomen vermeldingen betreffende de ziekte, de graad van ernst van die ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling, wel kunnen worden verantwoord ten aanzien van artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Die wetsbepaling zou op twee manieren kunnen worden geïnterpreteerd.

Een eerste interpretatie zou inhouden dat de minister of diens gemachtigde mag nagaan of de vormvereisten van het standaard medisch getuigschrift in acht zijn genomen. In die interpretatie zou hij zich niet mogen uitspreken over het feit of het wel gaat om een ziekte, of die ziekte wel ernstig is en of een behandeling noodzakelijk is. Volgens de verzoekende partijen is een dergelijke interpretatie niet mogelijk omdat een onderzoek van de vormvereisten noodzakelijkerwijs een inhoudelijk onderzoek moet impliceren.

In een tweede interpretatie van de tekst zou de minister of diens gemachtigde wel beoordelen of de ziekte ernstig is en of een medische behandeling noodzakelijk is, wat een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager impliceert. De omstandigheid dat personen die geen arts zijn, de ernst van een ziekte mogen beoordelen, zou een schending inhouden van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, en van het beginsel van het medisch beroepsgeheim.

De omstandigheid dat de minister of diens gemachtigde gehouden zijn tot het beroepsgeheim, zou de discriminerende aard van de maatregel niet tenietdoen. Het recht op eerbiediging van het privéleven, dat eveneens betrekking heeft op medische gegevens, impliceert immers dat die gegevens slechts in de mate van het strikt noodzakelijke aan de overheid mogen worden meegegeeld.

Voor het overige benadrukken de verzoekende partijen dat de minister of diens gemachtigde, bij gebrek aan medische kennis, de ernst van de ziekte en de noodzakelijkheid van een behandeling niet kunnen beoordelen. Zij zouden evenmin bijkomende informatie kunnen inwinnen bij de geneesheer die het medisch getuigschrift heeft opgesteld. Aangezien laatstgenoemde gehouden is tot het beroepsgeheim, mag hij die informatie immers niet aan niet-geneesheren meedelen.

De verzoekende partijen voegen eraan toe dat de wetgever een discriminerend verschil in behandeling heeft gecreëerd onder de aanvragers van een verblijfsvergunning om medische redenen. Immers, terwijl hij het, krachtens paragraaf 1, aan een geneesheer overlaat om het ernstig risico te bepalen, vertrouwt hij tegelijkertijd, aan de minister of diens gemachtigde ambtenaar, de opdracht toe om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, op grond van een medisch getuigschrift waarin de ziekte, de ernst ervan en de noodzakelijk geachte behandeling niet zouden zijn vermeld. Zulk een beslissing veronderstelt een inhoudelijke beoordeling van het medisch getuigschrift, terwijl de minister of diens gemachtigde niet over de vereiste medische kwalificaties en kennis beschikt.

A.20. In zijn memorie van wederantwoord neemt de Ministerraad hoofdzakelijk de argumentatie van zijn memorie over.

A.21.1. Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, houdt de Ministerraad vol dat de verzoekende partijen niet vermelden welke categorieën van personen zij met elkaar willen vergelijken. In hun memorie van antwoord zouden de verzoekende partijen hoogstens preciseren dat er een verschil is, wat de bewijsmiddelen van hun identiteit betreft, tussen de personen die om subsidiaire bescherming verzoeken via een asielprocedure en diegenen die een verblijfsvergunning aanvragen om medische redenen.

In dat verband zou, rekening houdend met het arrest nr. 193/2009, dat verschil in behandeling verantwoord zijn.

In hun memorie van antwoord gaan de verzoekers niet in op die elementen, die verantwoordend dat er een verschil in behandeling wordt gehanteerd tussen de aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming via de asielprocedure (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet), en de soortgelijke aanvraag om medische redenen, krachtens artikel 9ter van de wet.

A.21.2. De verwijzing van de verzoekers naar de Dublin-procedure zou te dezen niet pertinent zijn. Die vreemdelingen bevinden zich immers in een asielprocedure (minstens is hun asielaanvraag niet definitief afgewezen), en zijn dan ook vrijgesteld van de verplichting om hun identiteit aan te tonen (artikel 9ter, § 2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet).

Volgens de Ministerraad zou het niet zinnig zijn in de wet te bepalen, enerzijds dat de vreemdeling zijn identiteit moet aantonen aan de hand van hetzij een identiteitsdocument, hetzij een bewijselement dat voldoet aan de wettelijk bepaalde voorwaarden dan wel door verschillende bewijselementen samen, en anderzijds dat de vreemdeling die zich niet in een asielprocedure bevindt, ook kan aantonen dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om over een dergelijk identiteitsdocument te beschikken.

De verzoekers hebben kennelijk artikel 9*bis* (waarbij wel een identiteitsdocument wordt geëist, voorwaarde die veel strikter is dan die van de bewijselementen waarvan de voorlegging wordt gevraagd met toepassing van artikel 9*ter* van de wet) en artikel 9*ter* van de wet vergeleken, zonder evenwel stil te staan bij de aan dat verschil ten grondslag liggende motieven.

A.21.3. De verzoekers hebben, bij het opstellen van hun verzoekschrift, kennelijk evenmin de parlementaire voorbereiding geraadpleegd aangezien hun visie ingaat tegen het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, betreffende het voorontwerp van wet van de Regering. Overeenkomstig dat advies heeft de Regering het wetsontwerp aangepast, en werd de wijze waarop een vreemdeling zijn identiteit kan aantonen, uitgebreid.

A.21.4. De Ministerraad voegt ten slotte eraan toe dat de aanvraag op grond van een ander dan medisch criterium voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager worden beoordeeld volgens de geloofwaardigheid van de subjectieve gegevens die door de vreemdeling zijn aangebracht, terwijl de aanvraag op grond van een ernstige ziekte in wezen steunt op een geneeskundig onderzoek, dat een objectief gegeven vormt.

- B -

B.1. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, 5176 en 5177 vorderen in hoofddeorde de vernietiging van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I).

In ondergeschikte orde vorderen de verzoekende partijen in de zaken nrs. 5166 en 5177 de vernietiging van paragraaf 1, vijfde lid, van de voormelde bepaling.

De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5170, 5171 en 5176 vorderen in ondergeschikte orde de vernietiging van paragraaf 1, vierde en vijfde lid, alsook van paragraaf 3, eerste lid, 3°, van de voormelde bepaling.

Het in de zaak nr. 5174 ingestelde beroep strekt tot de vernietiging van artikel 187 van de wet van 29 december 2010, in zoverre het artikel 9*ter*, § 2, artikel 9*ter*, § 3, 2°, en artikel 9*ter*, § 3, 3°, in de wet van 15 december 1980 invoegt.

Ten aanzien van de bestreden bepaling

B.2. Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) bepaalt :

« [1°] Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 7 juni 2009 wordt vervangen als volgt :

[...] ‘ Art. 9ter. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen. ’

2° In artikel 12bis, § 4, tweede lid, van dezelfde wet, worden de woorden ‘ aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2 ’, vervangen door de woorden ‘ aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5 ’ ».

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen

B.3.1. In de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, 5176 en 5177 voert de Ministerraad aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat de verzoekende partijen geen belang hebben om in rechte te treden. Zij zouden immers niet aantonen dat de bepaling waarvan zij de vernietiging vorderen, hen op zekere, rechtstreekse en persoonlijke wijze zou kunnen raken.

B.3.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.3.3. Alle verzoekende partijen in de zaken nrs. 5166, 5170, 5171 en 5177 hebben bij de Belgische overheden een machtiging tot verblijf in het Rijk om medische redenen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aangevraagd. In hun verzoekschrift verduidelijken zij dat hun aanvragen werden verworpen met toepassing van de bestreden bepaling, die volgens hen niet bestaanbaar is met de subjectieve rechten die zij aanvoeren. Zij tonen bijgevolg voldoende hun belang aan om de vernietiging van het bestreden artikel 9ter te vorderen.

B.3.4. De verzoekende partij in de zaak nr. 5176 heeft aan het Hof, bij een brief die op 20 oktober 2011 ter griffie is ingekomen, laten weten dat zij bij een beslissing van de Commissaris-generaal van 20 juli 2011 als vluchteling is erkend.

Rekening houdend met het feit dat het in de hoedanigheid van vluchteling is dat de voornoemde verzoekende partij een machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied heeft verkregen, heeft zij geen belang meer om een machtiging tot verblijf om andere redenen, *in casu* om medische redenen, aan te vragen. Zij verliest bijgevolg haar belang om in rechte te treden.

B.4.1. In de zaak nr. 5174 betwist de Ministerraad de ontvankelijkheid van het beroep dat door de eerste en de derde verzoekende partij is ingesteld. Volgens hem zou uit de stukken van het dossier niet blijken dat de raad van bestuur van de voornoemde verzoekende partijen correct was samengesteld om de beslissing om in rechte te treden te nemen. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij zou evenmin zijn aangetoond dat de beslissing om het beroep in te stellen, bij meerderheid van stemmen zou zijn genomen.

B.4.2. Het beroep tot vernietiging in de zaak nr. 5174 is ingesteld door vier verenigingen zonder winstoogmerk : de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen », de vzw « Association pour le droit des Etrangers », de vzw « Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et les Etrangers » en de vzw « Ligue des Droits de l'Homme ».

Overeenkomstig artikel 2 van haar statuten heeft de tweede verzoekende partij, de vzw « Association pour le droit des Etrangers », onder meer tot doel hulp en rechtsbijstand te verlenen aan vreemdelingen en meer in het bijzonder aan studenten, vluchtelingen en gastarbeiders.

Volgens haar statuten heeft de vierde verzoekende partij, de vzw « Ligue des Droits de l'Homme », tot doel « het bestrijden van onrecht en van elke willekeurige inbreuk op de rechten van een individu of een gemeenschap. Zij verdedigt de beginselen van gelijkheid, vrijheid, solidariteit en humanisme waarop de democratische samenlevingen zijn gegrondvest en die zijn afgekondigd onder meer door de Belgische Grondwet [en] het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens [...] ».

B.4.3. Er kan worden aangenomen dat een maatregel die de voorwaarden bepaalt opdat een vreemdeling een machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied om medische redenen kan genieten, van die aard is dat hij het maatschappelijk doel van de verzoekende verenigingen ongunstig kan raken.

B.4.4. Aangezien de tweede en de vierde verzoekende partij doen blijken van een belang om in rechte te treden en aangezien hun beroep ontvankelijk is, dient het Hof niet te onderzoeken of het dat ook is ten aanzien van de eerste en de derde verzoekende partij.

Ten gronde

Met betrekking tot de zaken nrs. 5166, 5170, 5171, en 5177

B.5. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5166 en 5170 voeren ter ondersteuning van hun verzoekschrift een enig middel aan, dat uit zes grieven bestaat, en identiek is aan het eerste middel in de zaken nrs. 5171 en 5177. Dat middel is afgeleid uit de schending, door artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), van de artikelen 10, 11, 22, 23, eerste lid en derde lid, 2°, en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, met de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 2, 3, 5, 7, 9, 10 en 11bis van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, met de artikelen 2, 3 en 8, § 5, van de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde, alsook met de artikelen 119, 122, 124, 126, § 4, en 141 van de Code van geneeskundige plichtenleer van de Nationale Orde van Geneesheren.

B.6.1. Volgens de Ministerraad is het middel onontvankelijk *ratione temporis* omdat de bestreden bepaling de rol van de ambtenaar-geneesheer in de bij artikel 9ter, § 1, vijfde lid, geregelde procedure niet zou hebben gewijzigd ten opzichte van de regeling die in de wet van 15 december 1980 is ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

B.6.2. De omstandigheid dat een middel is gericht tegen een nieuwe wettelijke bepaling die een draagwijdte heeft die soortgelijk is aan die van een bepaling die reeds bestond, leidt op zich niet tot de onontvankelijkheid van dat middel.

B.6.3. Ofschoon de bestreden bepaling, die artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 7 juni 2009, heeft vervangen, een draagwijdte heeft die soortgelijk is aan die van het vervangen artikel, heeft de wetgever bij het aannemen van de bestreden bepaling zijn wil tot uitdrukking gebracht om opnieuw te wetgevend op te treden door aan de oorspronkelijke tekst

wijzigingen ten gronde aan te brengen. Zodoende heeft hij zich de inhoud ervan toegeëigend, zodat de bepaling binnen de wettelijke termijn voor het Hof kan worden bestreden.

De exceptie wordt verworpen.

B.7.1. De Ministerraad werpt vervolgens de onontvankelijkheid van het middel *ratione materiae* op in zoverre daarin de schending van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt en van de wet van 13 juni 1999 betreffende de controle geneeskunde wordt aangevoerd.

Bovendien zouden de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet voldoende aangeven in welk opzicht de artikelen 22, 23, eerste lid en derde lid, 2°, 144 en 145 van de Grondwet zouden zijn geschonden.

Volgens de Ministerraad zouden de verzoekende partijen, door de situatie van iedere persoon die met een arbeidsovereenkomst is aangeworven, te vergelijken met die van de vreemdeling die een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aanvraagt, bij gebrek aan preciseringen een buitenlandse onderdaan kunnen beogen die op regelmatige wijze een beroepsactiviteit op het Belgische grondgebied uitoefent. Zij zouden aldus twee categorieën van vreemdelingen vergelijken terwijl artikel 191 van de Grondwet inhoudt dat een vergelijking tussen Belgen en vreemdelingen wordt gemaakt.

B.7.2. Het door de verzoekende partijen aangevoerde middel bestaat uit zes grieven. De bestreden bepaling zou afbreuk doen aan het recht van de vreemdeling om een menswaardig leven te leiden, aan zijn recht op bescherming van de gezondheid, aan zijn recht op geneeskundige bijstand, alsook aan zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. De bestreden bepaling zou volgens de verzoekende partijen eveneens een discriminerend verschil in behandeling teweegbrengen tussen de vreemdelingen die zijn onderworpen aan de medische controle die zij invoert en elke andere patiënt die aan een medisch controle is onderworpen. Ten slotte wordt de bestreden bepaling eveneens bekritiseerd in zoverre zij een gelijke behandeling zou invoeren onder vreemdelingen die een machtiging tot verblijf aanvragen, naargelang die aanvraag al dan niet op medische redenen is gegrond.

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling meer in het bijzonder dat zij niet in de volgende waarborgen voorziet : de mogelijkheid om het geschil te beslechten tussen de door de Dienst Vreemdelingenzaken aangewezen geneesheer en de behandelende geneesheer van de vreemdeling over de gezondheidstoestand van die laatste of de behandelingen die hem moeten worden verstrekt; de mogelijkheid om dat medisch geschil voor een rechtscollege te brengen; de noodzaak voor de controlearts om zijn onafhankelijkheid ten aanzien van zijn opdrachtgever aan te tonen; de verplichting voor de geneesheer om ervaring en bekwaamheid inzake controlegeneeskunde aan te tonen; de aan de geneesheer opgelegde verplichting om te doen blijken van de specialisatie die het onderzoek van de aandoening zou vereisen; de verplichting voor de geneesheer om de specialist te raadplegen met wie hij van mening verschilt, om de persoon te onderzoeken alvorens zijn advies te verstrekken, om de medische gegevens waarover hij beschikt, bij te houden en, ten slotte, de waarborg niet tussen te komen in de behandeling van de behandelende geneesheer.

B.7.3. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, beperken de partijen zich niet ertoe twee categorieën van vreemdelingen te vergelijken, maar zetten zij voldoende uiteen in welk opzicht volgens hen afbreuk zou worden gedaan aan het recht van de vreemdeling om een menswaardig leven te leiden, aan zijn recht om geen onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan en aan zijn recht om de bescherming van zijn gezondheid te genieten, wegens het gebrek aan waarborgen dat zij in hun middel aanklagen en dat in strijd zou zijn met de artikelen 22 en 23 van de Grondwet. De verzoekende partijen klagen in een van hun grieven ook het verschil in behandeling aan dat bij de bestreden wet is ingevoerd ten aanzien van de vreemdelingen die een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvragen en die niet dezelfde rechten zouden genieten als die welke elke patiënt geniet die aan een medisch onderzoek wordt onderworpen.

B.8.1. Met betrekking tot de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde erkennen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat de situatie van de vreemdeling die bij de bestreden wet aan de controle van de echtheid en de ernst van zijn ziekte is onderworpen, niet onder het toepassingsgebied van de genoemde wet valt. Zij voeren evenwel aan dat rekening zou moeten worden gehouden met het gelijksoortig karakter van de situatie die die wetten omvatten, aangezien de controles die daarin worden beoogd, ertoe strekken de echtheid en de ernst na te gaan van de aandoening van een persoon die een voordeel of de toekenning van een daarmee samenhangend recht aanvraagt.

In artikel 2 van de voormelde wet van 13 juni 1999 wordt de controlegeneeskunde omschreven als de medische activiteit die door een arts wordt verricht in opdracht van een werkgever om de arbeidsongeschiktheid wegens ziekte of ongeval van een werknemer te controleren. De controlearts onderzoekt aldus de echtheid van de arbeidsongeschiktheid van de werknemer, gaat de vermoedelijke duur ervan na, alsook, in voorkomend geval, de andere medische gegevens die op de werknemer betrekking hebben. Zoals de Ministerraad opmerkt, past de controlegeneeskunde dus binnen het strikte kader van het bestaan van een arbeidsovereenkomst die bij de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten is geregeld, wanneer de uitvoering van de overeenkomst wordt geschorst wegens de onmogelijkheid voor de werknemer om zijn werk te verrichten ten gevolge van ziekte of een ongeval.

B.8.2. Gelet op de verschillende doelstellingen van de medische controle is het redelijkerwijs verantwoord dat de bestreden bepaling niet in dezelfde procedure voorziet als die van de wet van 13 juni 1999.

Het Hof dient evenwel te onderzoeken of de bij de bestreden bepaling ingevoerde procedure de betrokken vreemdelingen voldoende waarborgen biedt ten aanzien van de in het middel aangevoerde grondwets- en verdragsbepalingen.

B.9. De in artikel 9ter bedoelde procedure is in de wet van 15 december 1980 ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft een specifieke procedure willen invoeren voor de ernstig zieke vreemdelingen, die zich onderscheidt van de procedure die van toepassing is op de personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, wier situatie in het kader van de asielprocedure door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht. In de memorie van toelichting kan het volgende worden gelezen :

« Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van

het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling).

Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen, en dit om de volgende redenen :

- De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten;

- De procedure bij de asielinstanties is niet geschikt om in dringende medische gevallen toegepast te worden. De tussenkomst van minstens twee instanties (CGVS-RVV) is strijdig met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen;

- Budgettaire : worden de asielinstanties ook voor deze problematiek bevoegd, dan zijn tal van bijkomende investeringen noodzakelijk (medische experts, uitbreiding onderzoekswerk naar situaties in het land van herkomst, bijkomend werk in beoordeling van de dossiers).

Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht.

Dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium van de grond van de aanvraag, naargelang het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, of op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt om een beroep te doen op de subsidiaire bescherming. De elementen die tot staving van beide typen van aanvragen worden aangevoerd zijn immers fundamenteel verschillend : de aanvraag gebaseerd op een ander criterium voor toekenning van de subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld (subjectief gegeven), daar waar de aanvraag gebaseerd op een ernstige ziekte in wezen gebaseerd is op een geneeskundig onderzoek (objectief gegeven).

Deze objectieve diagnose kan echter niet worden gesteld door de Belgische autoriteiten, of dit nu de minister of zijn gemachtigde of de asielinstanties zijn, en vereist een medisch advies. Uitgaande van deze constatering is het doel van het ingevoerde systeem de asielinstanties niet te belasten met aanvragen die zij momenteel niet moeten behandelen en waarover zij zich hoe dan ook niet rechtsreeks kunnen uitspreken.

Het middel dat gebruikt wordt om dit doel te bereiken is de instelling van een specifieke wettelijke procedure met duidelijk gestelde voorwaarden, die leidt tot een beslissing van de minister of diens gemachtigde, in artikel 9ter, dat gebaseerd is op de huidige praktijk. Dit middel is in verhouding met het nagestreefde doel omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert.

In verband met bovenvermelde rechtvaardiging inzake het ontbreken van de nodige bevoegdheden van de asielinstanties op medisch vlak, waarover de Raad van State heeft opgemerkt dat ze wordt tegengesproken door het feit dat de situatie van ernstig zieke vreemdelingen vandaag gedeeltelijk al is gedekt door het advies dat het CGVS heeft uitgebracht in het kader van een dringend beroep, moet worden opgemerkt dat het inroepen van louter medische redenen in dit verband vrij zeldzaam is en dat het advies van het CGVS omtrent dergelijke redenen hoe dan ook slechts is gebaseerd op een informeel onderzoek van de situatie, hoofdzakelijk op grond van een medisch attest dat de asielzoeker voorlegt. De minister of zijn gemachtigde kan alleszins een dergelijk type van advies in vraag stellen, op grond van een medisch tegenadvies van de adviserend geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het onderzoeken van de opportuniteit van een maatregel tot verwijdering van de betrokkene. De procedure van het advies van het CGVS kan dus niet worden vergeleken met een procedure die de bedoeling heeft een machtiging tot verblijf toe te kennen aan ernstig zieke vreemdelingen en die gegrond is op een medisch advies in de eigenlijke zin.

Aan bovenvermelde rechtvaardiging inzake het ontbreken van aanpassing van de asielpcedure aan dringende medische gevallen, waarover de Raad van State ook een opmerking heeft gemaakt, kan worden toegevoegd dat de asielpcedure start met wat men de 'Dublin'-procedure noemt, dat wil zeggen het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die ook niet is aangepast in het geval van een dringende medische situatie.

Wat meer bepaald de georganiseerde procedure betreft, schrijft artikel 9ter voor dat deze vreemdelingen een verblijfsaanvraag kunnen indienen bij de minister of zijn gemachtigde. Zij dienen dan wel, behoudens de in de wet voorziene uitzondering, duidelijk hun identiteit aan te tonen. De appreciatie van de medische toestand en de medische omkadering in het land van oorsprong gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 9 tot 12).

B.10. Bij artikel 2 van de wet van 7 juni 2009 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 heeft de wetgever de woorden « of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde » ingevoegd tussen de woorden « ambtenaar-geneesheer » en de woorden « die daaromtrent een advies verschaft », zoals zij aanvankelijk in artikel 9ter voorkwamen. De wetgever, die vaststelde dat het sedert de inwerkingtreding van de voormelde bepaling op 1 juni 2007 niet vanzelfsprekend was om geneesheren te vinden die bereid waren het ambtenarenstatuut aan te nemen, heeft geoordeeld dat het bij een overmaat aan werk opportuun was om het mogelijk te maken dat een geneesheer die geen ambtenaar is, een advies kon uitbrengen.

In de parlementaire voorbereiding van de wet kan het volgende worden gelezen :

« Om redenen van operationaliteit zal het gaan om geneesheren die aangeduid worden door de minister of zijn gemachtigde door middel van een protocol met ziekenhuizen, consortia van controle-artsen en dokterspraktijken. In deze overeenkomst zal duidelijk worden gesteld dat het advies dat de geneesheren moeten geven objectief en van hoogstaande kwaliteit dient zijn.

De aanduiding van geneesheren door middel van een protocol is noodzakelijk want de geneesheren dienen op regelmatige basis samen te werken met de Dienst Vreemdelingenzaken en met de deskundigen aangeduid overeenkomstig artikel 9ter. Indien iedere geneesheer dit advies zou kunnen geven, zou de procedure niet werkbaar zijn » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1891/001, p. 3).

B.11. Over het verschil in behandeling tussen de vreemdelingen die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvragen en de personen die de subsidiaire bescherming aanvragen op grond van artikel 48/4 van die wet, heeft het Hof bij zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 geoordeeld :

« B.10. Het verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht, is in de memorie van toelichting uitvoerig verantwoord, mede naar aanleiding van opmerkingen van de Raad van State (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 187-190) :

[...]

B.11. Op grond van de voormelde parlementaire voorbereiding en de draagwijdte van het woord ' kan ' in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij (het eveneens bestreden) artikel 26 van de wet van 15 september 2006, moet worden vastgesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming aan te voeren en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. Bij de beoordeling van het middel dient dan ook rekening ermee te worden gehouden dat de weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten.

B.12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de

richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming’, richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedurerichtlijn verwijst.

B.13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als ‘objectief’ wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land. Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14. De regeling waarin artikel 9ter voorziet, biedt voldoende waarborgen voor de aanvrager van de machtiging tot verblijf. Zo verleent de procedure recht op tijdelijk verblijf, zoals blijkt uit artikel 7, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 ‘tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (*Belgisch Staatsblad*, 31 mei 2007, tweede editie). Op grond van dat artikel geeft de gemachtigde van de minister bij een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers de instructie aan de gemeente om de aanvrager in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. In dat verband werd tijdens de parlementaire voorbereiding benadrukt dat een ernstig zieke vreemdeling die toch zou zijn uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om welkdanige reden, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 36), verwijdering die in dergelijke omstandigheden niet mogelijk zou zijn, zoals het Hof heeft beslist in zijn arrest nr. 141/2006 van 20 september 2006.

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B.15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is ».

B.12. Door het aannemen van de bestreden wet van 29 december 2010 heeft de wetgever gevolg willen geven aan het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009, waarin het Hof heeft geoordeeld dat het voormelde artikel 9ter om de volgende redenen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond :

« B.3.1. De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 ‘ inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ’. In dat artikel 15 wordt het begrip ‘ ernstige schade ’ gedefinieerd die bepaalde personen dreigen te lijden aan wie, om die reden, het voordeel van subsidiaire bescherming moet worden toegekend door de lidstaten. Luidens artikel 15 van de richtlijn bestaat ‘ ernstige schade ’ onder meer uit ‘ foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ’.

B.3.2. De subsidiaire beschermingsstatus betreft de personen die geen aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus maar die, om andere redenen dan die welke zijn vermeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, internationale bescherming nodig hebben tegen het risico dat zij lopen om het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in hun land van herkomst, met schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel ‘ in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn ’, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat de wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen worden verzorgd, moesten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het Verdrag, door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de procedure tot subsidiaire bescherming bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, omdat de autoriteiten die belast zijn met de toekenning van die subsidiaire bescherming niet de middelen hebben om zelf de voorwaarden betreffende de gezondheidstoestand van de aanvragers te beoordelen, en dat om ‘ geen afbreuk [te doen] aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten ’ (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 10 en 11).

B.4.1. In zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 heeft het Hof geoordeeld dat de keuze van de wetgever om twee verschillende procedures in te voeren voor de toekenning van subsidiaire bescherming naargelang de aanvraag tot het verkrijgen van bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling wordt gemotiveerd door de gezondheidstoestand

van de aanvrager dan wel door een andere reden, op zich niet strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In het bijzonder heeft het Hof geoordeeld dat het feit dat de aanvragen tot machtiging tot verblijf om medische redenen, die onder de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens vallen, door de minister of zijn gemachtigde worden behandeld en niet door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals alle andere aanvragen die - eveneens vanwege een dreigende schending van het voormelde artikel 3 - onder de subsidiaire beschermingsstatus vallen, niet strijdig was met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.4.2. Daarbij heeft het Hof niet de ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument onderzocht, die enkel geldt voor de aanvragers van subsidiaire bescherming die redenen aanvoeren die verband houden met hun gezondheidstoestand.

B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen 'indien [de betrokkene] feiten verkeerdt heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus'.

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

B.5.4. De enige mogelijkheid, voor een persoon die wegens een medische reden bescherming aanvraagt en die niet beschikt over een identiteitsdocument, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren en zijn gezondheidstoestand te laten onderzoeken, is op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

B.6. Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen

aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord ».

B.13.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 december 2010 blijkt dat de wetgever een antwoord op dat arrest wou formuleren door de procedure volgens welke de vreemdeling zijn identiteit op rechtsgeldige wijze kan aantonen, te verduidelijken. Aldus zou voortaan niet enkel meer rekening worden gehouden met een « identiteitsdocument », met name een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit van de vreemdeling afdoende blijkt (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, p. 145).

B.13.2. De wetgever wou eveneens andere wijzigingen aanbrengen teneinde tegemoet te komen aan de behoeften op het terrein. Dienaangaande kan in de memorie van toelichting het volgende worden gelezen :

« De procedure inzake medische regularisatie dient erop gericht te zijn om werkelijk ernstig zieke vreemdelingen tot het verblijf toe te laten indien hun verwijdering humanitair onaanvaardbare gevolgen zou hebben. De praktijk leert echter dat de huidige procedure op enkele punten kan aanzetten tot oneigenlijk gebruik.

Zo kan bijvoorbeeld vermeld worden dat in 2009 de aanvragen om medische redenen goed waren voor 33 % van de totale regularisatieaanvragen en dit terwijl de medische regularisatie bedoeld was als een absoluut uitzonderlijke procedure. Bovendien konden in 2008 slechts in minder dan 6 % van de aanvragen de ingeroepen medische redenen uiteindelijk ten gronde worden weerhouden, in 2009 was dit 8 % (m.n. 754 gunstige beslissingen op 8 575 aanvragen).

Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen.

Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de

vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden » (*ibid.*, pp. 146-147).

B.14.1. Het koninklijk besluit van 17 mei 2007 « tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » is gewijzigd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 (*Belgisch Staatsblad*, 28 januari 2011, tweede editie) teneinde de bestreden wet uit te voeren. Als bijlage bij dat koninklijk besluit worden de gegevens vermeld die moeten voorkomen op het standaard medisch getuigschrift dat wordt geëist van de vreemdeling die een aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen indient.

De door de vreemdeling aangewezen geneesheer moet aldus een medische voorgeschiedenis van de patiënt vermelden en een volledige diagnose van zijn gezondheidstoestand maken, *in casu* via een gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend. Bewijsstukken zoals een verslag van een geneesheer-specialist kunnen worden voorgelegd. De geneesheer is ook ertoe gehouden de eventuele door de patiënt gevolgde behandeling, de duur van de behandeling en de gevolgen die het stopzetten van de behandeling voor zijn gezondheid zou kunnen hebben, te vermelden. De evolutie en de prognose van de aandoening(en) waaraan de patiënt lijdt, alsook de eventuele specifieke noden in verband met de nabehandeling moeten eveneens op het medisch getuigschrift worden vermeld.

In de bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011, die verwijst naar de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt, wordt nog verduidelijkt dat een meer gedetailleerd medisch verslag bij het standaard medisch getuigschrift kan worden gevoegd met instemming van de patiënt.

B.14.2. Zoals het vijfde lid van paragraaf 1 van de bestreden bepaling aangeeft, is het op basis van dat standaard medisch getuigschrift dat de ambtenaar-geneesheer of een door de

minister of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer zijn advies verstrekt. Indien hij zulks noodzakelijk acht, kan hij de vreemdeling ook onderzoeken en aanvullend advies inwinnen van deskundigen in de in artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 opgesomde disciplines.

B.15. Niets wijst erop dat de wetgever in dat kader heeft willen afwijken van de rechten van de patiënt die in de wet van 22 augustus 2002 zijn vastgelegd. Bovendien zijn zowel de ambtenaar-geneesheer als de door de minister of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer of nog de deskundigen die zouden moeten optreden ertoe gehouden de Code van geneeskundige plichtenleer van de Nationale Orde van geneesheren, met inbegrip van de regels inzake onafhankelijkheid en ethiek die daarin worden voorgeschreven, na te leven. Daaruit vloeit voort dat er in dat opzicht geen verschil in behandeling bestaat tussen de in de bestreden bepaling bedoelde vreemdelingen en elke andere patiënt.

B.16. Wat betreft de omstandigheid dat de wetgever heeft gekozen voor een specifieke procedure ten aanzien van die categorie van vreemdelingen, zoals het Hof in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 heeft vastgesteld, waarvan de motieven in B.11 in herinnering zijn gebracht, is het zo dat die procedure wordt verantwoord door de bijzondere aard van het onderzoek waartoe moet worden overgegaan, aangezien het op medische vaststellingen berust.

Uitgaande van de vaststelling dat de aanvragen op grond van medische redenen steeds talrijker werden en onrechtmatig konden blijken, vermocht de wetgever redelijkerwijs te oordelen dat, teneinde tegemoet te komen aan de behoeften op het terrein, van de aanvrager van een machtiging tot verblijf moest worden geëist dat hij een attest van zijn ziekte door een beëdigd beroepsbeoefenaar diende voor te leggen.

Zodoende wordt niet op onevenredige wijze afbreuk gedaan aan de rechten van de betrokken vreemdelingen, rekening houdend met het feit dat, zoals het Hof in het voormelde arrest heeft opgemerkt, de procedure recht geeft op een tijdelijk verblijf, zoals blijkt uit artikel 7, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat, zoals in de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 december 2006 is beklemtoond, een « ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een

schending zou zijn van artikel 3 EVRM » (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 36) en dat een beroep tot vernietiging van een beslissing tot weigering van de minister of van zijn gemachtigde krachtens artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden ingesteld.

B.17. Het in de zaken nrs. 5166 en 5170 aangevoerde enige middel en het in de zaken nrs. 5171 en 5177 aangevoerde eerste middel zijn niet gegrond.

B.18. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 5171 en 5177 leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10, 11, 23, eerste lid en derde lid, 2°, en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

In een eerste grief verwijten de verzoekende partijen de bestreden bepaling dat zij aan de vreemdeling de verplichting oplegt dat hij een standaard medisch getuigschrift moet overleggen, op straffe van onontvankelijkheid van zijn aanvraag, waardoor het recht van de vreemdeling om een menswaardig leven te leiden en zijn daaruit voortvloeiend recht om geen onmenselijke en vernederende behandeling in zijn land van herkomst te ondergaan, in gevaar worden gebracht.

In een tweede grief voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepaling een discriminerend verschil in behandeling doet ontstaan tussen, enerzijds, de ernstig zieke vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en, anderzijds, de aanvragers van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van die wet in zoverre de eerstgenoemden de reële risico's van een onmenselijke en vernederende behandeling waaraan zij zich blootstellen, enkel zouden kunnen aantonen via een standaard medisch getuigschrift dat beantwoordt aan de in paragraaf 1, vierde lid, van het bestreden artikel 9ter bedoelde voorwaarden, terwijl de laatstgenoemden het bewijs van die risico's via alle wijzen van bewijsvoering zouden kunnen leveren.

B.19. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de subsidiaire beschermingsstatus. Het bepaalt :

« § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict ».

B.20. Aangezien de eerste grief zich op geen enkele wijze onderscheidt van het eerste middel, is hij om dezelfde redenen niet gegrond.

B.21. Wat de tweede grief betreft, is het middel onontvankelijk in zoverre daarin een schending van artikel 191 van de Grondwet wordt aangevoerd. Dat artikel kan immers enkel worden geschonden door een bepaling die een verschil in behandeling instelt tussen Belgen en vreemdelingen en niet door een bepaling die een verschil in behandeling tussen twee categorieën van vreemdelingen invoert.

B.22.1. Zoals blijkt uit de in B.9 aangehaalde parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006, heeft de wetgever een procedure willen invoeren voor de ernstig zieke vreemdelingen die de machtiging tot verblijf op het Belgische grondgebied aanvragen, een procedure die zich onderscheidt van die welke van toepassing is op de aanvragers van subsidiaire bescherming. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 95/2008 heeft geoordeeld, is dat verschil in behandeling tussen beide categorieën van vreemdelingen niet zonder redelijke verantwoording, temeer daar, zoals het Hof in B.11 van het voormelde arrest heeft vastgesteld, de weigering van een verblijfstitel op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling de subsidiaire bescherming niet kan genieten.

B.22.2. De vereiste van een standaard medisch getuigschrift vanwege de vreemdeling die een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het in het geding zijnde artikel 9ter indient, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals het Hof in het voormelde arrest heeft opgemerkt, verantwoordt de aard van het onderzoek waartoe in het kader van een aanvraag op grond van die bepaling moet worden overgegaan, dat een verschil in behandeling tussen beide categorieën van vreemdelingen wordt ingevoerd. Voor het overige zou de vreemdeling wiens aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen zou worden geweigerd, nog kunnen vragen om de subsidiaire bescherming te kunnen genieten, waarbij van alle bewijsmiddelen gebruik kan worden gemaakt teneinde het reële risico van een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, aan te tonen. In dat geval is het door de verzoekende partijen aangeklaagde verschil in behandeling onbestaande.

B.23. Het middel is niet gegrond.

Met betrekking tot de zaak nr. 5174

B.24. De verzoekende partijen leiden hun eerste en tweede middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in voorkomend geval in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 2, onder e), in samenhang gelezen met artikel 15, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 «inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming».

Er wordt aangeklaagd dat de bestreden bepaling, op straffe van onontvankelijkheid van de door een ernstig zieke vreemdeling ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voorwaarden oplegt met betrekking tot het voorleggen van een identiteitsdocument of van andere bewijselementen en dat zij de betrokken vreemdeling niet meer toelaat aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen.

Aldus zou, wat het bewijs van de identiteit betreft, een onverantwoord verschil in behandeling bestaan naargelang, enerzijds, een machtiging tot verblijf wordt gevraagd op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan wel om subsidiaire bescherming wordt verzocht op grond van artikel 48/4 van dezelfde wet (eerste middel), en naargelang, anderzijds, een machtiging tot verblijf wordt gevraagd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan wel op grond van artikel 9bis van diezelfde wet (tweede middel).

B.25.1. De memorie van toelichting bij het ontwerp, dat de wet van 29 december 2010 is geworden, vermeldt in verband met de voorwaarden met betrekking tot de identificatie van de aanvragers van een machtiging tot verblijf om medische redenen :

« Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr.

De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen ‘of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld’. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.

Het verschil inzake het bewijs van identiteit tussen de aanvrager van subsidiaire bescherming die een ernstige ziekte inroept en de aanvrager van subsidiaire bescherming gebaseerd op artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wordt gerechtvaardigd door de keuze van de wetgever in 2007 bij de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004.

De wetgever heeft inderdaad beslist om het onderzoek van de procedure tot toekenning van een verblijfsvergunning om medische redenen toe te vertrouwen aan de Dienst vreemdelingenzaken in het kader van een procedure tot regularisatie van verblijf en deze met betrekking tot de subsidiaire bescherming (behalve medische redenen) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag. De asielprocedure laat toe om de identiteit vast te stellen

tijdens een gehoor voor het CGVS, terwijl de procedure *9ter* een schriftelijke procedure betreft die noodzakelijkerwijs gebaseerd is op documenten die worden voorgelegd » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, pp. 145-146).

B.25.2. Die verantwoording voor het verschil in behandeling inzake het bewijzen van de identiteit tussen de ernstig zieke vreemdeling die een machtiging tot verblijf op grond van artikel *9ter* van de Vreemdelingenwet aanvraagt en de kandidaat voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, is ingevoerd ingevolge een opmerking van de afdeling wetgeving van de Raad van State met betrekking tot het voorontwerp van wet, die in de volgende bewoordingen was geformuleerd :

« Daarbij dienen in het licht van overweging B.6. van het voormelde arrest nr. 193/2009 in de memorie van toelichting de redenen te worden opgegeven waarom de regeling waarin de ontworpen bepaling voorziet alleen wordt opgelegd aan de aanvrager van de subsidiaire bescherming die zich beroept op een ernstige ziekte en niet aan de overige aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 » (*ibid.*, p. 292).

B.25.3. Twee parlementsleden hebben een amendement nr. 17 ingediend, dat ertoe strekte het ontworpen artikel te schrappen en dat als volgt werd verantwoord :

« Artikel 179 vervangt artikel *9ter* inzake het recht op verblijf wegens ernstige ziekte. De noodzaak om dit artikel aan te passen volgt uit een arrest van [het] Grondwettelijk Hof.

Volgens het advies van de Raad van Staat (blz 289) voldoet het voorontwerp niet aan de vaststellingen van het Grondwettelijk Hof. De tekst van het uiteindelijke ontwerp werd licht aangepast, maar onvoldoende.

Zo zegt de RvS (blz 292) dat in de memorie van toelichting de redenen moeten worden opgegeven waarom de regeling waarin de ontworpen bepaling voorziet alleen wordt opgelegd aan de aanvrager van de subsidiaire bescherming die zich beroept op een ernstige ziekte en niet aan de overige aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 Vw.

De achterliggende gedachte is dat verblijf omwille van ernstige ziekte een aanvraag is van subsidiaire bescherming en dus ook had moeten vallen onder de toepassing van art 48/4; de asielaanvrager van subsidiaire bescherming op grond van art 48/4 moet geen identiteitsbewijs tonen, de aanvrager op grond van art *9ter* wel – vandaar discriminatie zegt het GwH. De memorie van toelichting zegt alleen maar (blz 146) dat het verschil ‘ wordt gerechtvaardigd door de keuze van de wetgever in 2007 bij de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 ’. Dit argument is niet geldig : het is evident dat de wetgever rekening dient te houden met het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Dit artikel is niet amendeerbaar en moet dus worden verworpen » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/012, pp. 1 en 2).

De Staatssecretaris voor Begroting, voor Migratie- en Asielbeleid en voor de Federale Culturele Instellingen heeft in de Commissie voor de Binnenlandse Zaken het volgende geantwoord :

« [De] Staatssecretaris [...] is, in tegenstelling tot de indieners van amendement Nr. 17, niet van oordeel dat de regering (opnieuw) een discriminerende maatregel invoert. Hij herhaalt dat de bewijsmogelijkheden inzake identiteit ingevolge rechtspraak van het Grondwettelijk Hof moesten worden gewijzigd. Er wordt ook benadrukt dat de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van ernstige medische redenen niet zomaar mag worden gelijkgesteld met de procedure tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus *as such* » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/019, pp. 17-18).

Het amendement werd uiteindelijk verworpen (*ibid.*, p. 21).

B.26.1. Zoals het Hof bij zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 heeft geoordeeld, is het, rekening houdend met het doel van de wet van 15 september 2006 dat erin bestond fraude en misbruiken van de asielprocedure tegen te gaan, een doel dat eveneens in artikel 19, lid 3, onder b), van de richtlijn 2004/83/EG voorkomt en dat ook in herinnering is gebracht door de wetgever in de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, pp. 146-147), niet onredelijk te eisen dat de vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen vraagt zijn identiteit aantoont. De minister of zijn gemachtigde moeten, in voorkomend geval, eveneens kunnen bepalen of er in het land van herkomst van de betrokkene geen adequate behandeling bestaat en dienen daartoe zijn identiteit en zijn nationaliteit te kennen.

In dit verband werd in de memorie van toelichting beklemtoond « dat in 2009 de aanvragen om medische redenen goed waren voor 33 % van de totale regularisatieaanvragen en dit terwijl de medische regularisatie bedoeld was als een absoluut uitzonderlijke procedure » (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, pp. 146-147).

B.26.2. Bij zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 heeft het Hof geoordeeld dat de vereiste dat de vreemdeling die een machtiging tot verblijf vraagt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet over een identiteitsdocument moest beschikken, verder ging dan wat noodzakelijk was om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, aangezien de identiteit van de asielaanvragers en van de aanvragers van subsidiaire bescherming op grond van

artikel 48/4 kan worden vastgesteld zonder te eisen dat zij over een dergelijk identiteitsdocument beschikken. Volgens het Hof « volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld ».

B.26.3. Om aan dat arrest tegemoet te komen vereist de bestreden bepaling niet meer dat de betrokken vreemdeling zijn identiteit uitsluitend kan bewijzen door de voorlegging van een identiteitsdocument, maar laat ook andere documenten toe waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, zodat de bewijsvoering met betrekking tot de identiteit aanzienlijk is versoepeld.

B.26.4. Bij zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 heeft het Hof geoordeeld dat de keuze van de wetgever om twee verschillende procedures in te voeren, naargelang een machtiging tot verblijf om medische redenen wordt gevraagd dan wel om subsidiaire bescherming wordt verzocht op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hoewel dat verschil in procedures niet kon verantwoorden dat in het eerste geval het bewijs van de identiteit uitsluitend kon worden geleverd door middel van een identiteitsdocument, kan het wel redelijkerwijs verantwoorden dat de noodzakelijke bewijsvoering met betrekking tot de identiteit in beide gevallen niet op een identieke manier dient te verlopen.

Er kan immers worden aangenomen dat het voorleggen van een document om zijn identiteit te bewijzen niet wordt vereist van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming aanvraagt, ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Aldus kan de situatie waarin een dergelijke vreemdeling zich bevindt, van dien aard zijn dat zij het verkrijgen van een dergelijk document zeer moeilijk en zelfs onmogelijk maakt. De vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvraagt, wordt daarentegen in beginsel niet met dat soort van moeilijkheden geconfronteerd.

B.27. Het eerste middel is niet gegrond.

B.28.1. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een discriminatie zou inhouden, doordat het niet voorziet dat de vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt om medische redenen, kan aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen, terwijl dat wel mogelijk is in de situatie die wordt beoogd door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

B.28.2. Vóór de totstandkoming van de bestreden wet moest een vreemdeling die een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanvraag, zijn identiteit bewijzen door middel van een identiteitsdocument. De enige mogelijkheid voor een persoon die niet beschikte over een dergelijk document, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren, was op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

B.28.3. Volgens de bestreden bepaling moet de vreemdeling die een machtiging tot verblijf om medische redenen aanvraagt zijn identiteit niet uitsluitend meer bewijzen door een identiteitsdocument voor te leggen, maar mag hij dat bewijs voortaan ook leveren aan de hand van andere documenten die voldoen aan de door de wet gestelde vereisten. Zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt in haar advies bij de bestreden bepaling (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, pp. 291-292), zou de wetgever niet zijn tegemoetgekomen aan de bezwaren die het Hof had geformuleerd in het arrest nr. 193/2009, indien hij bij gebreke van een identiteitsdocument, had blijven vereisen, zoals in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de betrokkene, opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou zijn, op geldige wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om dergelijk document te verkrijgen, nu hij voortaan het bewijs van zijn identiteit ook met andere documenten kan leveren. Voortaan volstaat immers dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit kan gelden.

B.29. Het tweede middel is niet gegrond.

B.30. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met het beginsel van het medisch beroepsgeheim.

Zij klagen aan dat het nieuwe artikel 9ter, § 3, 3°, inhoudt dat de minister of ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd met het medisch beroepsgeheim kennis nemen van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift en kunnen beoordelen of de vermeldingen die erin voorkomen met betrekking tot de ziekte, de graad van ernst ervan en de noodzakelijk geachte behandeling, aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de wet beantwoorden terwijl zij niet over de vereiste medische kwalificaties en kennis beschikken.

B.31.1. Als antwoord op een suggestie die door de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies met betrekking tot het voorontwerp van wet is geformuleerd (*Parl. St.*, Kamer, 2010-2011, DOC 53-0771/001, p. 292), heeft de wetgever in paragraaf 6 van artikel 9ter, gepreciseerd dat artikel 458 van het Strafwetboek van toepassing was op de gemachtigde van de minister en op de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

B.31.2. Aangezien elke persoon die in het kader van de in artikel 9ter bedoelde procedure medische informatie moet ontvangen, gehouden is tot het beroepsgeheim is het middel niet gegrond in zoverre het de schending van het medisch beroepsgeheim beoogt.

B.32. Wat de minister of zijn gemachtigde betreft, zou van hen niet kunnen worden geëist dat zij, terwijl zij een administratieve beslissing moeten nemen, over medische beroepsbekwaamheid beschikken omdat het kader waarin de beslissing past, de vaststelling impliceert van het bestaan van een ziekte, van de ernst ervan en van de noodzaak van een behandeling. De beslissing van de minister of van zijn gemachtigde is immers gebaseerd op medische vaststellingen door geneesheren, ongeacht of het gaat om die welke in het standaard medisch getuigschrift zijn vervat, om het advies dat door de ambtenaar-geneesheer of door de door de minister aangewezen geneesheer is verstrekt of nog om de verslagen van deskundigen die eventueel in de procedure dienden op te treden. Ten slotte zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij een beroep tegen de door de minister of zijn gemachtigde genomen beslissing van niet-ontvankelijkheid wordt ingesteld, de wettigheid van de beslissing en het evenredige karakter ervan nog kunnen toetsen.

B.33. Het derde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 28 juni 2012.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschant

R. Henneuse